GAZETA SF

45

Revistă electronică de artă și literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.**45**/ decembrie 2014

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru Ioan DESPINA

Redactor şef-adjunct: Alexandru LAMBA

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,

Bogdan S. POPESCU,

Sorin TRASCU,

Mihaela MARCU,

Marcel GHERMAN,

Teodora MATEI

Contribuții grafice: John DOBRO

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial
- (de) ce (nu) se mai citeşte? – partea I (de Alex Lamba)

Povestiri
- Corespondenții (de Aurelia Chircu)
- Ion a dispărut (de Bogdan Lazăr)
- Povestea unui Uympee (de Gabriela Beatrice Moisescu)

Foileton
- Republica VIII (de Alexandru Ioan Despina)
- Multivers (Fragment – II) (de Marcel Gherman)

Traduceri
- Fantoma (de Guy de Maupassant)

Recenzii
- „Pădurea de dincolo de lume” de William Morris (de Marcel Gherman)
- „Întoarcerea fratelui risipitor” de Mircea Băduț (de Alexandru Lamba)
- „Suspendați într-o rază de soare” de Ben Ami (de Teodora Matei)

Bandă desenată
- Like-ul (de Alexandru Lamba)

Artă imaginară
- Coperte potrivite IV (de John Dobro)

Noi apariţii editoriale
- Cărți proaspete, autori autohtoni IV

Interviu
- Interviu cu scriitorul Adrian Buzdugan

EDITORIAL

(de) ce (nu) se mai citeşte? - partea I -

(de Alex Lamba)

Dacă ne uităm peste statisticile târgului de carte Gaudeamus 2014, cu siguranță vom fi impresionați. În cei paisprezece mii de metri pătrați puşi la dispoziție de pavilionul central al Romexpo, se estimează că au păşit aproximativ o sută şaptesprezece mii de vizitatori, ceea ce înseamnă, de altfel, un nou record al evenimentului. Pe parcursul celor cinci zile de târg, au avut loc aproximativ şapte sute cincizeci de evenimente, în special lansări, relansări sau prezentări de carte, dar şi conferințe sau dezbateri. S-au prezentat peste trei sute douăzeci de expozanți, în marea lor majoritate edituri, care se mândresc cu vânzări de ordinul miilor de exemplare (unele dintre ele). Totuşi, industria cărți se află la cel mai jos nivel de după 1990, conform Federației Editorilor din România. N-am să-ncerc să(-mi) explic acest paradox, la o adică nu foarte greu de explicat, dacă ne gândim că Gaudeamusul este un eveniment care durează cinci zile, într-un singur oraş, în timp ce editurile trebuie să funcționeze tot anul, în toată țara; am să încerc doar să analizez cititorul contemporan – atât cât se mai poate numi omul contemporan cititor – în mediul său natural şi să găsesc câteva posibile şabloane care să ne dea un oarecare indiciu.

În primul rând, cred că ar trebui de la bun început să separăm industria cărții, în sensul clasic al cuvântului „carte” – care, datorită reticenței, pe care nu vreau să o mai discut, dar nu pot să nu o amintesc, editurilor față de formatele electronice, este încă definitorie pentru industrie, de piața cititorilor. Ar fi greşit să credem că dacă se vând puține cărți implicit se citeşte puțin. Nici vorbă de aşa ceva. Cititorul actual, trăind în era informatică, are atât de multe opțiuni – de la cititul online, pe diferite site-uri, fanzine online, de ce nu? sau download-ul de

cărți în format electronic şi până la dualitatea kindle-amazon – încât cumpăratul de cărți tipărite nu mai este neapărat răspuns la necesitatea sa de lectură, ci doar un capriciu. Sigur, este foarte plăcut să dai pagini de hârtie, simțind miros de tuş proaspăt, sau să pui un semn de carte acolo unde ai rămas atunci când trebuie să întrerupi lectura, însă aceste tabieturi nu mai definesc cititorul actual, decât în mică măsură, tinzând să fie înlocuite (la fel ca multe alte activități din zilele noastre) de apăsatul pe butoane.

Însă e-cartea nu este singurul duşman al cărții. Dacă până acum am vorbit despre un altfel de lectură, dar totuşi lectură, cred că e cazul să aducem în discuție şi inamicii ei. Şi vom începe, bineînțeles, cu artele vizuale. În condițiile în care mai toate cărțile de succes sunt urmate în cel mai scurt timp de ecranizări cu bugete ridicate, este oare de mirare că oamenii nu prea mai simt nevoia să citească? Adică, atâta vreme cât poți primi mare parte (nu tot, evident, dar mare parte) din ceea ce o carte doreşte să transmită, uneori chiar şi ceva în plus, prin intermediul viziunii unui regizor excepțional, stând comod în fața ecranului, mai are rost să te oboseşti să citeşti cartea? Mai are rost să pierzi zile-n şir parcurgând romane de sute de pagini pe care le poți vedea ecranizate în câteva zeci de minute? Desigur, unii dintre voi veți fi tentați să mă contraziceți, spunând că un film bun face reclamă cărții, că după ce-ai văzut şi ți-a plăcut filmul vei vrea să citeşti şi cartea. Poate că ați avea dreptate, exact aşa se întâmplă cu unii oameni, dar aş fi tare curios să aflu cu câți. Pentru că bănuiesc că procentul e foarte mic. Lumea n-are timp! Hai, o oră şi jumătate de film, treacă-meargă. Dar zeci de ore de lectură… păi când domnule?

Şi asta, mai ales dacă ne referim la SF şi Fantasy, e valabil şi pentru industria jocurilor video. Poate veți râde, dar vă asigur că, cel puțin pentru generația tânără sau foarte tânără, principala sursă de divertisment este lumea virtuală. Beneficiind acum, odată cu explozia graficii 3D, de toate avantajele cinematografiei şi adăugând fascinanta interactivitate şi

implicare directă a jucătorului, industria jocurilor pe calculator oferă cel mai spectaculos entertainment. Iarăşi, de ce să citeşti ditamai cărțoaiele când un joc te poartă cum nu se poate mai comod în atmosferă şi-ți face cunoştință cu personajele? (Nu trageți, vorbesc din perspectiva puştiului gamer pentru care argumentele voastre sunt invalide.)

Şi chiar dacă ne-am face că nu vedem sursele mult mai comode de petrecere a timpului liber care rivalizează cu lectura şi ne-am uita doar la carte, tot i-am găsi un inamic. Da, cartea e propriul ei inamic. Pentru că, am mai spus-o şi-o repet, trăim într-o societate capitalistă, iar editurile trebuie să scoată profit, altfel nu supraviețuiesc. Nu e, deci, normal ca ele să-şi restrângă portofoliul de cărți, să renunțe la diversitate, în favoarea tirajelor mari ale best-seller-urilor? Desigur, unele cărți, potențial foarte bune, vor avea de suferit. Şi cu asta revenim la Gaudeamus şi mai punctăm un paradox: deşi a avut o prezență record, atât ca public cât şi ca număr de expozanți, numărul cărților noi pe care editurile le-au scos special pentru eveniment a scăzut față de anul trecut. Nu e oare direcția suficient de clară?

Bun, destul cu frustrările, haideți să vedem măcar la final şi partea pozitivă: oamenii încă citesc! Cu toate contraargumentele de mai sus, oamenii nu şi-au abandonat complet obiceiul de a citi. De ce? păi... pentru că lectura nu poate fi realmente înlocuită. Filmele sau jocurile pe calculator pot încerca să o substituie, cam în acelaşi mod în care un ceai negru poate ține locul unei cafele. Şi, deşi pentru multă lume acest surogat e suficient, sunt încă mulți cei care ştiu că o cafea tare se bea de dimineață, iar un ceai negru la ora cinci.

POVESTIRI

Corespondenţii

(de Aurelia Chircu)

Întâlnirea aceasta era total nepotrivită. Nu avea nici timpul şi nici dispoziția necesară şi, având în vedere persoana pe care o întâlnea, nici nu voia să le aibă.

Era o situație penibilă. Fata aceea trebuia să fie mulțumită că-i răspundea la banalele ei scrisori; dacă mama lui, care auzise despre corespondența lor, nu l-ar fi rugat să se vadă cu ea când ajungea în Bucureşti, nici n-ar fi sunat-o pe Lenuța în seara aceea.

Şi iată că trecuseră deja zece minute şi fata nu apărea la restaurant, deşi îi comunicase ora exactă a rezervării. Alin mai luă o înghițitură din paharul de vin alb, apoi începu să bată darabana în masă şi se întoarse oftând către gigantica plasma amplasată întâmplător chiar în fața mesei sale. Era deschisă pe un canal sportiv unde se difuzau Jocurile Olimpice de Iarnă, proba de patinaj artistic perechi.

Bărbatul îşi spuse c-o mai aşteaptă pe fată până la finalul probei din care, de altfel, mai erau doar cinci minute. Iar acest interval de timp reprezenta şi aşa-numitul sfert academic şi credea că acesta era suficient ca s-o liniştească pe mama lui.

Se gândi totuşi să-i dea un apel şi pe urmă avea să meargă la patinoarul unde trebuia să se vadă cu prietenii lui. Numai că trebuia s-o sune pe telefonul fix, căci fata nu avea mobil, şi mai avea puține minute naționale. Iar dacă Lenuța venea după plecarea lui nu era nicio pagubă.

Aşa că îi făcu semn ospătarului că vrea să achite nota şi se ridică de la masă. Dar, întorcându-se involuntar spre uşa restaurantului, păli şi făcu o grimasă de neplăcere.

Era o fată de statură medie, slăbuță, într-o rochie albă de dantelă, lungă până la glezne şi părul castaniu desfăcut peste umeri. Se uita încurcată prin încăpere, zâmbind în răstimpuri, fermecată de ghirlandele şi instalațiile luminoase care împodobeau restaurantul.

Alin pufni, dezgustat. Îl uimea că fata nu găsise decât rochia asta ce aducea mult cu o cămaşă de noapte. Şi părul acela, ar fi putut să şi-l strângă cumva, că nu-i stătea bine deloc. Îi trecu prin minte s-o ignore şi poate că ea nici nu-l va recunoaşte.

Însă ea îl văzu şi veni spre el, sfioasă. Murmură ceva în loc de salut şi-şi deschise larg brațele ca să-l îmbrățişeze. Dar se calmă şi întinse mâna spre tânăr, crezând că era mai potrivit gestul acela.

— Bună! Sunt Lenuța... ăă, adică, Ileana. Îşi scutură uşor brațul de parcă ar fi strâns-o mâneca la sub braț. Toți îmi spun Lenuța şi, uneori, uit cum mă numesc, se scuză ea. Nu ştii cât sunt de fericită că te cunosc în sfârşit!

Alin oftă şi-şi zise că s-a dus seara lui de patinoar. Primi mâna întinsă mormăind ceva şi o rugă să ia loc.

Un ospătar cu un sacou negru în mâini se apropie de masa lor. Puse un meniu în fața Lenuței, apoi se strecură în spatele ei şi îi aşeză pe umeri sacoul. Ea îşi ridică privirea spre el stânjenită; îşi dădu seama că ținuta ei nu prea respecta eticheta.

După plecarea omului, Alin văzu că ochii i se umeziseră. Îi întinse un pachețel de şervețele.

— Îmi pare rău, trebuia să aleg o masă mai îndepărtată de zona pentru fumători.

Ea zâmbi şi-şi şterse obrazul. Îşi scutură braţul şi el rânji. Ea observă, dar se hotărî să creadă că Alin îşi amintise ceva amuzant.

Era prima dată când îl vedea în realitate. Îl mai văzuse la începutul corespondenţei lor într-o fotografie, dar Alin o rugase să i-o înapoieze când îi răspundea şi uitase cum arată. Îşi amintea că se făcuse luntre şi punte ca să copieze aceea poză, dar nu reuşise.

Ei schimbaseră adresele poştale prin intermediul unei emisiuni radiofonice al cărei colaborator fusese şi ea. La aceea emisiune îi auzise glasul adolescentului de atunci, când acesta intrase în direct cu prezentatorul.

De-a lungul timpului, fata ajunsese să simtă pentru Alin ceva asemănător cu ce credea ea că trebuie să fie dragostea. Îl iubise fără să-i fi vorbit vreodată, fără a şti, de fapt, cum arăta, căci trecuseră câţiva ani de când privise acea poza şi crescuseră amândoi.

Dar el era aşa cum ea şi-l închipuise.

— Mă bucur mult că ai acceptat invitaţia mea de a ne vedea în oraş. N-aş fi crezut niciodată că vei alege un restaurant, de altfel… Scuză-mă, te rog.

— Te scuz, făcu el amuzat. Scuze, adăugă dându-şi seama. De altfel ce?…

— Nu te supăra pe mine. Voiam să spun că e scump aici. Eu mă gândeam mai repede la un McDonalds sau un fast-food de hipermarket. Vezi eu… n-aş vrea să ajungi mai târziu să regreţi că ai cheltuit cu mine. Dacă e ok, îmi voi plăti singură consumaţia. Nu vreau să profit cumva…

Se opri căci bărbatul o privea încruntat.

Plescăi nemulţumit. Nu pricepea ce voia fata asta de la el. Mai dăduse peste din astea care numai că nu-i cereau cardul ca să

meargă singure la shopping sau adresa ca să vadă dacă are vilă cu piscină. Şi totul pentru câteva partide de sex, şi alea nesatisfăcătoare, că fetele nu se voiau curve.

Îi venea greață. Se abținu să n-o înjure. Îşi scoase smartphone-ul şi tastă un mesaj către amicii lui, că mai întârzia.

— Linişteşte-te, iubita, cum poți să crezi aşa ceva? Întinse mâna peste masă şi o ciupi uşor de obraz. Ea zâmbi. Te rog să deschizi meniul şi să comanzi orice doreşti. Şi nu-şi face griji, pui, sunt aici fiindcă vreau te simți bine în seara asta.

Luă bancnotele pe care ea le pusese deja pe masă şi i le strecură în palmă, cu un zâmbet blând.

— Ce mână fierbinte ai! râse el. Ia, spune, de când plătesc domnişoarele? N-aş fi gentleman dacă te-aş lăsa să achiți consumația!

Trimise mesajul, apoi îşi trecu mâinile prin părul şaten, oftând. Deja se plictisea de moarte.

Spre bucuria lui, fata comandă doar friptură cu piure de cartofi, o amandină şi un cappucino cu ciocolată. Scăpase ieftin, mai ales că pe ea n-avea de gând s-o ducă în patul lui. Era prea simplă şi ciudată pentru gusturile oricui.

Deşi era iarnă, el comandă o înghețată cu vanilie.

În timp ce mâncau, o rugă să-i povestească despre romanul pe care-l scria. Şi acesta era ciudat şi ambiguu rău. Cu un ochi la proba de schi de la televizor şi cu altul la ea, bărbatul îi cerea mereu să continue şi încuviința, prefăcându-se interesat.

Lenuța vedea bine că omul nu era atent la povestea ei, dar vorbea mai departe, fericită că poate discuta cu el. Se simțea amețită şi durerea de cap nu se diminuase, dar era bucuroasă că reuşise să ajungă la întâlnire, chiar şi în acel fel în care o făcuse. Şi ştia că n-avea să regrete întâmplarea aceasta, chiar dacă Alin se dovedise diferit de cum îl ştia ea din scrisori.

După ce terminară de mâncat, el plăti şi ea înapoie sacoul ospătarului, scuzându-se din nou.

— Să mergem să-ți iei haina, îi aminti el.

— Ah, eu nu…

— Ce naiba, doar n-ai venit aşa pe frigul ăsta! Ai venit cu taxiul, nu? Hai, îți chem eu unul!

Vorbele lui i se părură aspre fetei. Îi desfăcu încet degetele de pe brațul ei drept, sâsâind de durere. El o privi lung, nedumerit.

— Dar ce-ai la braț? Că te-am tot văzut mişcându-l… De la ace cumva? Te droghezi? Ar fi culmea!

Ea tăcu, dar îl privi cu reproş.

— Am bani pentru taxi, spuse ea cu blândețe.

— Stai! O prinse de mână. Glumeam, prostuțo! Râse. Ai căzut şi te-ai lovit la braț, nu? Parcă mi-ai scris ceva în ultima scrisoare.

— Nu, nu ți-am scris.

— Nu mi-ai scris. Păi, de ce nu mi-ai scris, hm? Eşti o prostuță, silly girl, nu? zise şi o strânse în brațele lui. Dar mă ierți, nu? Da, pisoi?

Ea încuviință.

— Chiar trebuie să plec. Îmi pare rău.

— Bine, fetiță, dacă trebuie, mergi.

— Vorbim mai departe prin scrisori, da?

— Sigur, iubita, nu-ți face griji! Eu o să plec în Franța, ştii, cu bursa de studii. Dacă prind bine acolo, nu mă mai întorc la Iaşi.

Făcu o pauză, melancolic, apoi râse.

— Hei! Capul sus! Ți-am zis că vom fi prieteni toată viața şi eu îmi țin promisiunile!

Ea îl privi cu îndoială. Se îndreptă spre ieşire.

— Sigur. Îți mulțumesc pentru seara aceasta!

Părăsi restaurantul. Afară era frig, dar ei nu-i păsa. Ştia că ce n-o dobora o făcea mai puternică.

*

Lenuța deschise ochii şi se trezi înapoi în patul ei din spital. Lipit de perete, acesta era izolat de restul salonului de Urgențe Majore printr-o perdea, aşa că nimeni nu remarcă absența ei. Fata se materializase înapoi la fel de subit cum dispăruse.

Cu două ore înainte, ea se pregătea pentru întâlnire, ignorând durerea de cap şi senzația de frig din corp. Însă hainele groase n-au ajutat-o să se încălzească. Apoi au venit frisoanele şi febra. După ele, a apărut ambulanța chemată de părinții ei, iar medicul a decis că era vorba de o viroză generalizată şi fata trebuia să meargă la spital.

Lenuța s-a speriat şi a refuzat spitalul căci ea avea deja rezervare la restaurant, cu Alin. Şi doar acolo trebuia să meargă.

Dar a ajuns la Urgențe. Aşa că, lăsată singură, întinsă în pat şi cu perfuzia în mână, ea şi-a închis ochii şi s-a imaginat părăsindu-şi trupul, sufletul ei zburând spre iubitul ei platonic. Şi-a reuşit.

Firul perfuziei n-a lăsat-o nicio clipă să uite de el. Şi s-a trezit în fața restaurantului, iar acolo totul a fost bine, mai puțin ținuta ei, micile răutăți ale lui Alin şi privirile neplăcute ale ospătarului şi ale celorlalți clienți.

Dar astea contau mai puțin.

Perdeaua se dădu într-o parte şi apăru doctorița. Îi măsură temperatură.

— Ce se mai speriaseră ai tăi că te-au adus cu patruzeci de grade! Uite că eşti bine acum, treizeci şi şase, bravo!

Lenuța zâmbi. Doctorița verifică perfuzia.

— Să se termine punga şi pe urmă poți pleca acasă. Cel puțin şapte zile repaus la pat şi tratament, dar vorbim mai mult când scriu rețeta.

— Doamnă doctor, îndrăzni ea, aş vrea să vă rog ceva. Vreau să anunț pe cineva pe sunt în spital, ştiți că totul s-a întâmplat brusc.

Femeia o privi lung, uimită că pacienta îi cere aşa ceva şi, ieşind pe după perdea, aduse telefonul fix pe masa de lângă patul fetei. Apoi, plecă.

Alin îi răspunse abia la al doilea apel. N-o întrebă de unde îl suna şi, auzind că e bolnavă, îi ură însănătoşire grabnică, apoi se scuză ca are treabă şi închise.

Lenuța suspină. Scoase din buzunarul cămăşii de noapte ultima scrisoare de la Alin; acasă avea o cutie de carton ticsită cu scrisorile lui.

O reciti, deşi o ştia pe dinafară. La fel ca pe celelalte. Şi abia atunci îşi dădu seama că niciun rând din epistolele lui nu se referea la dragoste. Când spusese că îi e dor de ea, fusese doar politicos.

Dar nu era nimic in fond, nu-l pierdea definitiv, aveau să rămână prieteni ca şi până atunci, doar că vor comunica virtual. Nu-i părea rău nici acum că îl întâlnise, fiindcă îl văzuse pe Alin aşa cum era el cu adevărat, şi nu imaginea romantică din mintea ei.

Descoperi că încă îl iubea, dragostea nu se stinge la prima dezamăgire, deci o luă pur şi simplu ca pe cea dintâi suferință din amor.

Ion a dispărut

(de Bogdan Lazăr)

Ion păşea grăbit. Un vânticel rece îi lipea cămaşa de spatele transpirat făcându-l să suspine uşor. Sus, pe cer, o lună mare, rotundă, muşcată de un colț a unui nor răzleț, îi lumina calea.

Pe umăr ținea coasa, care se legăna în ritmul paşilor scoțând un scâncet sinistru.

În stânga şi în dreapta lui, pe după vişini, se profilau primele case din sat.

În depărtare, câțiva câini urlau, dar în jurul lui, linişte. Nicio mâță gonită de vreun câine scăpat din lanț sau vreo gâscă trezită din cine ştie ce motiv.

Fusese o zi lungă şi plină de muncă. Un roi zumzăitor de gânduri îi ocupa mintea. Avea deja treizeci şi trei de ani şi nu era însurat încă. Avea pe cineva, dar odată cu vârsta devenise mai pretențios. Era încă tânăr, dar…

— Ajută-mă!

Ion se opri brusc. Mintea i se goli de gânduri. Nici nu mai respira.

— Ajută-mă! Vocea venea de undeva din dreapta lui. Dincolo de gard se vedea doar un desiş de copaci, dar Ion ştia ce e acolo.

Puse coasa cu coada pe pământ şi se sprijini pe gardul bătrân din scânduri. Acesta se aplecă uşor sub greutatea lui.

— Care eşti acolo? E cineva?

Fluieră scurt. Mai mult pentru el.

— Ajută-mă!

Vocea era de fată sau de femeie tânără.

— Unde eşti? Ce ai pățit?

Împinse poarta veche, tot din scânduri, iar mâna i se umplu de putregai pufos. Se şterse nervos de pantaloni şi încercă poarta din nou. Aceasta de deschise destul de uşor, de parcă mai fusese folosită de curând.

Apucă strâns coasa cu mâna dreaptă de lângă lama curbată, iar cu mâna stângă dădu la o parte crengile pomilor fructiferi care umpleau curtea.

La câțiva metri de poartă se ivi o casă țărănească cu pereți văruiți în alb. Umbrele ramurilor creau pe pereți un efect de caleidoscop în nuanțe de alb, gri şi negru. Reflexe albăstrui apăreau şi dispăreau pe cioburile rămase din geamurile sparte.

Ion se apropie, cu suflarea reținută, de una dintre ferestre. În zadar încercau ochii să se adapteze întunericului absolut din casă. Cu mâneca stângă îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte.

— Unde eşti? Sunt aici, lângă casă!

Îşi auzea bătăile inimii în timpane. Trase puternic în aer în piept.

Paşii spre intrarea în casă i-au fost opriți de un obiect moale. Se trase speriat în spate şi îşi încordă privirea.

Un câine de dimensiuni considerabile şi de culoare închisă îl fixa cu ochi scânteietori. Îl mai privi câteva secunde după care se lungi nepăsător.

Ion înaintă cu mai multă precauție. Sprijini coasa de perete, lângă intrare, şi împinse uşa încet.

— Hei! Heeei!

În casă întunericul era de nepătruns. Lumina lunii nu reuşea să aducă niciun ajutor ochilor deja obosiți de concentrare.

Trase încă o dată aer în piept şi intră.

O senzaţie de înec îl copleşi. Nu mai respira, dar nici nu mai avea nevoie. Nu era singur, mai erau şi alţii cu el, le simţea atingerea, fără însă a putea comunica. Vocea îi dispăruse, mai avea doar gânduri şi frică.

Un geamăt al vechilor grinzi din acoperiş îi amintea de strigătul pe care îl auzise. Scânceau sinistru şi trist... “Ajută-mă!”

***

— Producţia a scăzut considerabil.

— Dar maestre... populaţia a crescut exponenţial!

— Ai aflat ultimele rapoarte? Ei nu mai cred!

***

Ion se trezi buimac. O ceaţă cenuşie, groasă, aproape tangibilă îl înconjura. Nimic din jurul lui nu îi era familiar. Podeaua moale părea făcută din acelaşi material cu ceaţa. Ciudat... corpul lui iradia o lumină verde.

Se ridică încet, cu teamă. Undeva, la câţiva metri de el, o fereastră pătrată făcea legătura cu exteriorul. Se apropie de fereastra fără geam şi privi. O clipă se blocă. Imaginea pe care o vedea era dincolo de orice şi-ar fi putut închipui.

Nori plumburii acopereau cerul şi pământul. De fapt, nimic nu garanta că acestea există. Cât cuprindeai cu ochii, turnuri ca nişte spini de salcâm erau singurul decor. Baza acestora era foarte mare subţiindu-se apoi brusc şi continuând în ceaţa a tot înconjurătoare de “sus”. Printre ele, mii de “licurici” albi circulau cu mare viteză, dând impresia că dispar şi apar din loc în loc. La o privire mai atentă, Ion observă că sub baza semitransparentă a turnurilor, erau alţi “licurici” multicolori, nemişcaţi.

***

— Credeți că exemplarul capturat e ceea ce ne dorim?

— Sunt sigur!

— Ce vă face aşa de sigur?

— Experiența. Specimenul e ca un vas gol. Are capacitatea de a crede, dar nu este plin cu concepte şi dogme strâmbe proliferate de semenii săi.

***

Timpul trecea şi sub el se întâmplau lucruri. La un moment dat, Ion observă anumite tipare în modul de manifestare a "licuricilor multicolori". Umblau în grupuri, mai ales în perechi. Călătoreau de la un turn la altul. Iar, din timp în timp, licuricii roşii se adunau. Atunci turnurile păreau că prind viață, vene roşii apăreau pe exteriorul lor şi pulsau ca şi cum ar fi avut viață proprie.

Ion nu simțea foame sau sete, nu mai avea nevoie de somn. Ştia doar că trebuie să aştepte, ceva trebuia să se întâmple.

Timpul parcă nu mai avea sens. Mereu aceleaşi imagini, mereu aceleaşi mişcări ritmice ale luminițelor de sub el şi ale roiurilor de luminițe albe care populau spațiul dintre turnuri.

***

— Maestre, îmi permiți o întrebare?

— Desigur, Omega.

— Vom trimite specimenul înapoi?

— De data asta e prea târziu, au avansat tehnologic prea mult.

— Prea mult??? Noi suntem la milioane de cicluri distanță față de ei. Niciodată nu ne vor ajunge.

— Ei bănuiesc deja ceva. Îi spun materie şi energie neagră. Nu mai e mult şi ne detectează, iar atunci vor deveni periculoşi.

— E singurul specimen?

— Nu e singurul, nu ne permitem acest risc!

***

Ascultă... ASCULTĂ!... Taci! TACI! TACI!!!

Ion se trezi brusc dintr-un somn adânc. Mintea îi era plină doar de aceste două cuvinte, rostite din ce în ce mai tare şi mai clar.

TACI ŞI ASCULTĂ!!!

O liniște cumplită îi invadă mintea. De undeva, ca un val care se rostogolește departe şi al cărui vuiet precede sosirea lui, un vacarm de voci şi gânduri veneau spre mintea lui Ion.

— Îmi trebuie! Am nevoie! Vreau! Al meu.... Nu mai suport! Nuuu! Mă doare! De ce???

Ion căzu pe spate, lovit parcă fizic de vocile care-i invadaseră creierul. Era copleşit, resimțea toată ura şi frica celor care le emiteau.

Asaltul nu părea că se mai termină. Nu mai era conştient, toată capacitatea sa cognitivă era copleşită cu energia negativă a simțămintelor a miliardelor de persoane aflate în suferință. Lăcomia, invidia şi frica se întâlneau în el unde desăvârşeau lucrarea.

***

Ion stătea într-o poziție perfectă de lotus. Câțiva centimetri îl despărțeau de ceea ce putea numi podea.

Pierduse noțiunea timpului. Posibil să fi trecut un an, zece, o sută... Oricum nu mai conta, el reuşise. Reuşise să oprească valul, acum îl modela, îl încăleca, putea să îi dea formă. Devenise Înțelept!

Deveni conştient şi de exteriorul său. Nu mai era în camera mică din turn. Era undeva într-un spațiu fără contur, fără limite. În jurul său orbitau entitățile albe. Privi la ele fără teamă. El radia violet. Era unic, dar asta nu îi dădea nicio senzație. El era centrul şi ştia că este important.

— Ion este numele tău! Noi suntem Alfa şi Omega. Începutul şi sfârşitul.

Entitățile albe au început să se strângă cu rapiditate din ce în ce în ce mai mare într-una singură. O ființă androgină înaripată, învăluită într-o aură albă strălucitoare îl privea acum fix.

Sub ei se rotea încet un glob plin de culoare.

— Priveşte! Acesta a fost sursa chinului tău. Ai simțit ura semenilor tăi, suferința lor. Ai ajuns să înțelegi ce contează. Ştii care este misiunea ta acum?

— Da, Stăpâne, ştiu! Îi voi aduce pe drumul drept, te vor adora pe tine, vor căpăta LINIŞTE.

— Ion, Planul este deja scris. Tu faci parte din el. Tu eşti purtătorul cheii de la cufărul legii. Tu eşti singurul care va cunoaşte voia noastră. Vei coborî, dar nu aici. O altă lume este pregătită pentru tine şi ai tăi. Tu vei fi părintele acestei noi lumi. Tu vei fi învățătorul lor. Tu vei fi Trimisul nostru.

— Am înțeles, Stăpâne, voi urma porunca ta!

***

— Alfa, turnul este instalat. O nouă sferă este gata să primească specimenele selectate.

— Bine, Delta, urmează planul. După calculele mele, eficiența maximă va fi atinsă după aproape un ciclu, când specimenul Ion va dispărea.

***

— Maestre, ce vom face cu lumea Pământ? Ai spus că este prea târziu pentru ei.

— E simplu Omega, va fi reciclată, nu este prima dată. Nu peste multe cicluri va fi însămânțată din nou.

***

Ion se trezi în mijlocul unei mulțimi de oameni adormiți. Erau mii, chiar zeci de mii. Toți erau îmbrăcați în straie simple, albe. Ale sale aveau aceiaşi croială, însă erau roşii. În fața lui se afla o carte. O deschise şi nişte caractere necunoscute populau prima pagină. Restul filelor erau goale. Privi atent la caractere şi începu să înțeleagă. Nu trebuiau citite, trebuia să le privească şi în minte auzea cuvintele Stăpânului.

În jurul lui oamenii începeau să se trezească. Ştia ce are de făcut.

Povestea unui Uympee

(de Gabriela Beatrice Moisescu)

— El era doar un copil, fiul fierarului satului. Era în floarea vârstei şi doritor să-şi trăiască întreaga viaţă copilărind. Voia să se aventureze peste tot, să cunoască secretele lumii, să devină un învăţat. Era un tânăr cu vise. Ea... era doar o fiinţă nefericită, rece, uitată. Ea şi cei din neamul ei se stingeau mai repede ca focul în ploaie torenţială. Aveau nevoie de urmaşi, dar oamenii îi credeau piază rea şi fugeau mâncând pământul din calea lor. Alienne nu era în totalitate umană. Ochii violet puteau pune pe fugă şi un filosof al lumii umane, care avea răspuns la toate, în general; pielea îi era de-un gri deschis, aproape strălucitor, iar părul era aproape alb, ca prima ninsoare din lungile nopţi de iarnă.

Copiii mă ascultau uimiţi, iar pielea mi s-a înfiorat. De când nu mi se mai acordase o atenţie atât de mare?

Eram profesoară, dar ieşisem la pensie. Nu mai predam de un deceniu, dar oamenii care mă cunoşteau îşi aduceau copiii sau nepoţii acasă la mine.

Locuiam singură într-o casă uriaşă şi încăpătoare. Puteam avea grijă de o mulţime de copii – instalasem vreo douăzeci de pătuţuri pliante în sufrageria uriaşă, apoi gătisem un fel de mâncare în cea mai mare cratiţă pe care o văzusem vreodată. Mă simţisem ca o vrăjitoare cu ceaunul ei, doar că eu nu găteam copiii, ci mâncam cu ei.

— Ce s-a mai întâmplat, doamnă Robienne? mă întrebă o fetiţă cu păr blond, făcând ochii mari către mine.

Mi-ar fi pătruns în minte cu toţii şi-ar fi săpat după poveste, până ce ar fi aflat tot ce puteau de la mine. Am zâmbit la acest

gând şi mi-am permis să chicotesc în sinea mea, dar să-mi afund gândurile într-un colț îndepărtat al minții.

Fotoliul meu moale părea mai vechi ca niciodată, mai călduros şi mai atractiv. M-am cufundat şi mai tare, apoi mi-am îndreptat ochii spre tavan şi am continuat povestirea:

— Alienne nu era fericită. Fusese pedepsită de tatăl ei, pentru că încercase să ademenească un om. Era închisă în cea mai întunecată peşteră care există şi protejată cu cea mai puternică magie. Nimeni din rasa ei nu putea ajunge la ea, afară de tatăl care o renegase.

Apoi m-am cufundat adânc în amintiri.

Peştera aia fusese ceea ce mă ținuse departe de lume atâta timp. Cu cât stăteam mai mult acolo, departe de semenii mei, cu atât deveneam mai umană, mai albă, părul îmi devenea bălai, iar ochii porneau spre albastru.

Frumusețea mea nepământeană dispărea, lăsând un gol uriaş în mine. La fel de repede dispărea şi magia mea, eclipsată de cea a tatei.

Am suspinat.

Dar noroc de curioşii care existau pe lume!

Peştera-închisoare era adânc ascunsă într-un munte, iar neamurile mele, Uympeeii, nu puteau să ajungă până aici din cauza magiei prea puternice a tatălui meu. Deşi eram sigură că nu s-ar fi îngrămădit să mă salveze. Eram frustrată, singură şi tristă.

Dar apoi a venit puiul de fierar. Era un tânăr aşa simpatic, cu ochi căprui şi păr castaniu. A ajuns până la mine şi m-a privit aşa de curios, că aproape îmi venea să-l sărut pentru că mă scăpase de-acolo. Rupsese magia pătrunzând curios până în munte.

Drumul fusese deschis, magia nu mă mai putea ține înăuntru. Ce putea fi mai frumos decât să ai libertate?

Băiatul se apropie de mine atât de temător, încât îmi venea să râd. Dacă n-ar fi fost uman, aş fi sărit să-l îmbrățişez. Dar nu ar fi rezistat strânsorii, aşa că n-am făcut-o.

— De ce stai aici? mă întrebă privind în jur. Te-ai pierdut?

Întrebări. Nu mă gândisem la ce să-i spun.

Am ridicat din umeri şi m-am apropiat de el, studiindu-l.

— A trecut ceva timp de când am văzut o ființă, am articulat încet, temându-mă să nu fiu auzită. Ai văzut pe cineva venind încoace? Mă gândeam că eram supravegheată, dar el a zis că nu şi eu am dat din cap mulțumită şi am continuat pe nerăsuflate: Trebuie să ne cărăm de-aici. Rudele mele vor descoperi că am dispărut mai repede decât ne-am putea imagina. Pe deasupra, or să-ți dea de urmă şi va fi vai de tine.

Se uită la mine cu ochii mari.

— Îmi pare bine de cunoştință, spuse pe o voce aspră şi acră în acelaşi timp.

M-am uitat chiorâş. Dar apoi mi-am amintit cât de fragile erau sentimentele lor de oameni. Uympeeilor nu le păsa de sentimentele celorlalți, afară de două sau trei persoane care reprezentau o parte din inima lor.

— Dar ce fel de familie ai tu? mă-ntrebă tânărul şi am zâmbit trist. Dar el continuă înainte să pot explica: N-am auzit de niciun om care să dea de urmă altuia, dacă acesta n-a lăsat nici măcar un semn că…

Dar deja nu-l mai ascultam. Pericolul se apropia de noi mai repede ca orice şi am tresărit când bărbatul cu piele cenuşie intră în peşteră, purtând cu el un cuțit din aur uympeeian.

— Ai de gând să pleci undeva? mă întrebă atent şi mi-am lins buzele. Aşadar, peştera fusese, cu-adevărat, supravegheată.

Ce putea fi mai plăcut decât să mă lupt, după ce fusesem eliberată fără voie de un puşti? Magia mea revenise la normal, nemaifiind copleşită de a tatălui meu.

M-am năpustit asupra unchiului meu, apucându-i pielea cenuşie cu ghearele mele lungi şi otrăvite.

Fiecare avea câte o putere a sa. Se părea că el uitase de a mea.

Mă privi cu ochii scânteietori, trădându-şi singur durerea. Mi-aş fi dorit să fiu lăsată în pace, nimeni să nu cadă victimă luptelor. Dar cu familia asta, niciodată nu era posibil.

Am oftat dezamăgită când a început să se prefacă în praf şi am oftat, aplecându-mă să îi iau mica armă, primită moştenire de la bărbat la bărbat în familia noastră.

— Au să mă caute mai mulți, i-am spus tânărului şi el se apropie, încă privind nesigur către bărbatul care devenea praf.

— Vai… Dar ciudată familie mai ai! mi-a spus pe un ton oarecum mustrător. Nu eşti om, zise, şi am suspinat aşa tare, încât m-a putut auzi şi el. Nu vrei să te ajut să te ascunzi? m-a întrebat atunci, şi încă simt cum mi se face pielea de găină.

Am stat puțin pe gânduri înainte să răspund. Am cântărit în minte posibilitățile de a fi prinsă, apoi mi-am dat seama că nu aveam şanse de scăpare decât dacă acceptam să mă ajute. La urma urmei, el şi familia lui ar fi fost doar nişte victime.

Întotdeauna cad victime, nu?

M-am întors spre el, zâmbind încântată.

— Ai putea? A dat din cap în semn că da, apoi am continuat să întreb: Ce-i vei spune familiei tale? Unde mă vei ține? Ce vom face dacă vor veni după mine?

Eram nesigură, bineînțeles. Dar dacă nu rişti, nu câştigi. E de când lumea.

Tânărul se uită la mine şi ridică din umeri. Nu părea să aibă răspuns la întrebările mele, dar nici să fie preocupat de ele.

Iar din punctul meu de vedere, orice era mai bine decât să fiu întemnițată iarăşi într-o nenorocită de peşteră.

Copilul, căci doar astfel îl puteam numi, mă privea cu ochi mari, doritori şi înverşunați. Părea… gata să lupte pentru mine? Era comic într-un fel.

Dar apoi a tunat. Ieşind din peşteră, m-am uitat la cer. O parte era albastră, dar din depărtare se apropia cel mai negru nor pe care-l văzusem vreodată.

„Asta… e furie pură."

Mă neliniştea. M-am întors către băiat zâmbitoare, încercând să nu-l sperii şi pe el.

Mi-am muşcat buzele înainte să încep să vorbesc. Mă privea cu cei mai mari ochi de pe pământ.

— Hai să mergem, sunt obosită, i-am cerut luându-l de mână. N-a protestat. A avut o tresărire, dar apoi am pornit.

Locuia într-o casă drăguță, undeva la marginea sătucului. Se vedea foarte bine muntele cu peştera în care fusesem închisă şi am zâmbit gândindu-mă că nu mai era acolo casa mea.

— Rob, i-am spus încet, eu voi ieşi. Casa trebuie… Am făcut o pauză scurtă, privind în depărtare, la norii negri care se adunau, şi am continuat: Trebuie să înconjor casa cu magie.

S-a uitat cam chiorâş la mine. Şi l-am înțeles, fiindcă nu zilnic întâlneşti unul din neamul Uympee, care să nu se deosebească de un om şi care îți vorbeşte despre magie, după ce-a scăpat dintr-o peşteră.

Am surâs îndepărtându-mă.

În scurtul timp pe care l-am avut ca să duc vrăjile la bun sfârşit, am observat formele norilor. În ei se strânsese furia familiei mele împotriva mea, dezamăgire şi dorința lor de a mă pedepsi. Dar aveam un cămin şi avusesem timp să exersez magia. Eram protejată.

Nimic nu poate atinge un Uympee protejat corect de cele mai mari forțe ale sale.

Am privit către pădure, zâmbind. Mă puteam ascunde acolo, dacă lucrurile luau o turnură neplăcută. Şi, cunoscându-i pe cei din familia mea, puteam să spun că orice era posibil.

Zâmbitoare, m-am întors în casă. Dar atmosfera se schimbase şi, pătrunzând în odăița principală, am descoperit şi motivul schimbării – familia fierarului era acasă.

S-au întors cu toții către mine, privindu-mă cercetător, cu ochii mari. De pe fața tatălui lui Rob, fierarul, am dedus că mă recunoaşte.

— Eşti… se apucă să zică, dând curs gândurilor mele. Am înclinat din cap, iar el a şovăit puțin şi a continuat: Dar nu arăți ca ei.

— Poveste lungă, am rostit apropiindu-mă.

Deşi neliniştiți, niciunul nu a sărit ca ars sau să-mi ceară să păstrez distanța. Am strâns mâinile cu ei, în modul acela cum fac oamenii. Sau făceau, înainte să fiu închisă în peşteră.

După toate prezentările şi cunoştințele, am văzut că toți se uitau ciudat când la mine, când la Rob. Apoi a venit şi explicația:

— Eu vreau s-o iau pe Arienne, le-a spus Rob.

Femeia, mama lui, a părut mulțumită. Am prins o frântură de gânduri – ea considera că era cazul ca fiul ei să se însoare. Tatăl lui se îndoia că avea să fie bine, dar nu a zis nimic.

Auzindu-l, m-am simțit îndatorată. Deşi m-am gândit scurt că nu eram gata de o familie şi trebuia să mă ascund, îi eram datoare acestui tânăr. Trebuia să-i îndeplinesc dorința, indiferent că-mi plăcea sau nu. Altfel, datoria mi-ar fi devorat sufletul în scurt timp şi aş fi înnebunit.

A fost o noapte plăcută alături de fiul fierarului. Dar calvarul a început la doar câteva ore după.

Neamurile mele începură să dea târcoale casei, iar părinții lui Rob deveniră agitați în somnul lor. Am avut nevoie de o vrajă ca să-i țin adormiți, să nu se sperie, şi am început să roiesc în jurul ferestrelor, întrebându-mă dacă să ies sau nu .

Nu participasem la prea multe lupte, şi de-asta nu mă simțeam foarte pregătită. Mă temeam, dar nu mai era cale de întoarcere. Am început să şuşotesc vrăji, iar Rob veni în spatele meu, purtând un fel de bardă în mâini. Părea gata de luptă. Am rămas plăcut surprinsă de acest băiat.

Am strâns în pumn cuțitul furat – sau recuperat – de la unchiul meu.

Dar apoi s-a întâmplat neprevăzutul – uşa s-a deschis. Deşi eram aproape sigură că nu-mi vor putea dezlega magia, din moment ce aveam o casă în care să mă ascund, ei au intrat.

Am țâşnit înspre uşă, prinzându-l şi pe Rob. Am reuşit să ieşim prin uşa din spate şi am zbughit-o prin pădure. Dar am văzut în treacăt creaturile care mă căutau şi aproape că mi-a stat inima în loc. Erau din neamul Uympee, dar nişte creaturi groaznice, mârşave, de statură mare, pielea ca arsă şi o poftă de carne omenească fantastică.

M-am scuturat în fugă, apoi am încercat să leg nişte vrăji pentru ceață. Din fericire, nu ne văzuseră.

— E în pădure o cabană veche, îmi spuse Rob, trăgându-şi sufletul.

— Mergem acolo, am spus răbdătoare, aşteptându-l să-şi revină, apoi a țâşnit în fața mea.

Cabana nu era prea departe. Am intrat şi ne-am adăpostit, am asigurat casa, după care ne-am ascuns. Pivnița era numai bună, în afara mirosului îngrozitor de mucegai, pe care eu îl uram.

— Eşti teafără? m-a întrebat apropiindu-se. M-a luat în brațe drăgăstos, de parcă m-ar fi cunoscut de-o viață şi-ar fi trăit tot timpul cu mine.

— Da, sunt teafără.

Am fost puțin surprinsă când palmele lui mi-au atins pântecele şi am zâmbit. Era posibil să nu fie nimic acolo, dar puteam simți în el dorința de a se fi zămislit copilul.

Era îngrijorat că mi s-ar putea întâmpla ceva în luptă. Apoi n-am mai putut auzi sau simți nimic din partea lui, fiindcă aurele negre ale creaturilor învăluiau totul. Iar eu devenisem neliniştită şi aveam o stare de greață din cauza lor.

El nu avea simțurile la fel de ascuțite. De data asta, era un adevărat noroc.

Creaturile au început să caute să intre în casă. Loveau, muşcau, vrăjeau – tot ce puteau face pentru a-mi slăbi puterile. Şi, într-adevăr, simțeam vrajă după vrajă destrămându-se.

Am rămas în spatele lui Rob, pregătită să contraatac.

Au găsit şi pivnița până la urmă. Era un loc strâmt, aşa că intrau doar câte unul-doi, cei fără puteri magice. Rob era destul de puternic şi zece dintre ei au fost chiar uşor de spulberat, fără pic de magie de-a mea.

Când au început să apară cei cu puteri magice, cele mai urâte creaturi pe care le văzusem vreodată, m-am înspăimântat. Erau înalți, lați, hidoşi. Eram îngrozită, de-a dreptul îngrozită.

Apoi unul dintre ei l-a sfâşiat pe Rob cu sabia. A fost pe nepusă masă şi aproape am țipat.

Dar mă temeam pentru viața mea, aşa că am omorât tot ce mişca în încăpere, cu o vrajă interzisă, apoi am mutat un dulap foarte greu şi m-am strecurat în micul spațiu dintre el şi perete, aşteptând.

Ştiam că nu aveam prea mari şanse de scăpare, dar speram că nu e chiar aşa de rea situația în care mă aflam. Speram că mă vor cruța… sau că nu mă vor găsi. Poate că mă apăra magia mea.

„Dacă aş scăpa şi de data asta…” mi-am spus oftând.

Apoi cineva a pus două brațe puternice pe dulap şi am fost aproape sigură că mi-am găsit sfârşitul. Dar le-am simțit foarte reci, apucându-mă de umeri şi am fost trasă în ceva care părea pufos, sau gumos, nu ştiu.

M-am trezit de partea cealaltă a camerei şi eram foarte liniştită, ca şi cum pericolul nici nu existase vreodată.

O ființă ciudată se uita la mine, curioasă. Avea fața mare, aproape rotundă, iar ochii îi erau uriaşi, galbeni. Semăna foarte bine cu o bufniță. Părul avea o nuanță între alb şi galbenul ochilor. Era bărbat.

— Copile, îmi spuse uitându-se atent la mine. Ce cauți în casa aia, alături de creaturile alea?

Mi s-a zbârlit pielea pe mine când a vorbit. Vocea nu îi era plăcută, ba chiar se putea spune că era puțin deranjat de prezența mea acolo.

Aş fi vrut să fug, să mă ascund. Însă n-am reuşit să mă mişc măcar. Gura mi s-a deschis fără ca eu să vreau şi i-am spus omului-bufniță:

— Eu... Mă urmăresc acele creaturi, dar nu ştiu de ce...

Mi-era teamă pentru viața mea. Printre puținele momente când, într-adevăr, am simțit acest lucru. Cei care erau pe urmele mele mi se păreau doar fire de praf în vânt, în timp ce el...

Fără să vreau, m-am înclinat în fața sa.

Cei din neamul Uympee nu prea arată respectul față de alte creaturi, dar el se impunea, fără-ndoială.

— Copilă, ai înfuriat zeii, mi-a spus omul bufniță.

Am tresărit când s-a auzit un urlet, venind din pivnița colibei din pădure. M-am uitat la el cu ochii larg deschişi, vrând să cunosc mai multe despre orice. Deşi spusele sale mă-nspăimântau, am fost nevoită să ascult mai departe:

— Ai lăsat trei oameni să moară într-un război al unei familii magice, ai fost egoistă şi ai dat speranțe deşarte unui copil care n-are nici măcar o pătrime din anii tăi adevărați.

Am pălit. Un dar al Uympeeilor era că nu li se putea determina vârsta. Doar că se părea că acestui om nu-i erau necunoscute prea multe lucruri pe lumea asta.

Am picat în genunchi auzindu-l.

— Deci... Eşti un zeu? am întrebat şovăind, ruşinată de ignoranța de care dădeam dovadă.

Omul-bufniță râse aşa cu poftă, încât m-au scuturat fiori.

— Nu sunt un zeu. Sunt un înțelept. Şi înțelepciunea mea îmi spune că eşti în cea mai mare belea în care ai fi putut intra vreodată.

Mi-am îmbrățișat antebrațele cu palmele, simțindu-le răceala. Tot corpul mi s-a înfiorat. Nu ştiam ce sunt înțelepții, ce rol aveau sau ce avea să facă omul ăsta cu mine.

Din nou, răcnete de partea cealaltă. Apoi cineva râgâi puternic, fără pic de ruşine.

Nu mi-a luat decât o fracțiune de secundă să-mi dau seama că râgâitul era cel de după o masă copioasă… a unui om. Creaturile alea vedeau aşa festin, din exteriorul lumii magice, foarte rar şi nu aveau să rateze ocazia. Eram aproape sigură că mulți erau fericiți de foloasele trase de pe urma prostiei mele nemărginite.

Am suspinat când omul-bufniță a venit şi mâna lui caldă şi-a aşezat-o pe fața mea înghețată de frică, îngrijorare, greață şi multe alte lucruri. Aia a fost cea mai bogată paletă sentimentală care m-a străbătut vreodată în întreaga mea viață.

— Alienne, îmi spuse, trebuie să dispari. E un drum periculos cel pe care l-ai apucat, dar copilul pe care-l porți în pântece trebuie să se nască. Vor urma lupte grele, ucigaşi pe urmele tale şi multe alte nelegiuiri vor fi înfăptuite, dar trebuie să duci acest dar sau blestem, cum vrei să-l vezi, la bun sfârşit. E menirea ta.

M-am uitat cruciş la el. Ce drum? Ce copil? Ce menire?

Apoi mâinile i s-au aşezat pe pântecele meu şi-au scos o lumină, de un roz pal. Oare tocmai pusese un copil în burta mea?

Nu de alta, dar asta chiar mă înfuria la culme. Nu ar fi trebuit să fiu întrebată, cel puțin, înainte? Pentru că nu eram de acord să car un copil-bufniță. Sau o monstruozitate.

— Am binecuvântat pruncul fiului de fierar, mi-a explicat deschizându-şi ochii ăia imenşi, răutăcioşi.

Dacă nu mi-ar fi fost atât de frică de el, probabil că i-aş fi înfipt cuțitaşul chiar între ei. Doar de dragul de a o face.

Speram că nu-mi citeşte şi gândurile.

Nu ştiu dacă era chiar aşa de puternic, dar nu conta, fiindcă n-a făcut niciun gest care să-mi trezească vreo idee sau vreo temere.

Lăsând asta la o parte, mă amuza că fierarul într-adevăr îmi lăsase cadou un copilaş. Mereu îmi dorisem unul, dar cei din neamul meu mă renegaseră şi nu mi-aş fi putut întemeia o familie. Dar am găsit, oricum, un strop de fericire în alte lumi.

M-am uitat cu ochii mari la omul-bufniță, aşteptând.

N-a reacționat ca şi cu cum ştia la ce mă gândesc, dar cumva, simțeam că propria mea privire mă trădează. Mă citea.

— Trebuie să pleci, mi-a spus atunci când zidul de burete părea că începe să tragă alte creaturi în cămăruța bufniței. Ochii acestuia deveniră de un roşu aprins.

M-a prins de cot şi m-a împins către peretele opus, care a devenit gelatinos şi m-a îmbrățişat, trăgându-mă înăuntru. Înainte să dispar, am auzit un fel de răget în urma mea. Şi-atunci am ştiut că omul-bufniță e cel mai prețios prieten, dar şi cel mai de temut duşman pe care l-aş putea avea.

Am pierdut pentru ceva timp contactul cu realitatea. Nu am idee cât a trecut, dar m-am trezit la poalele unui copac. Mă simțeam slăbită şi aş fi vrut să mănânc ceva, dar trebuia să vânez.

Gândurile mi-au fugit la omul-bufniță, la vorbele sale şi la motivele pentru care mă ajutase – sau la posibilele motive, căci nu găseam niciunul; poate doar mila. M-am mulțumit doar să mă cred norocoasă şi am trecut cu vederea ce s-ar fi putut întâmpla în alte condiții.

A revenit şi Rob în memoria mea, fără ca eu să pot împiedica asta. Ce-i drept, am suferit puțin. Fără să vreau, am început să plâng. Pierdusem un om care ținuse la mine şi care voise să mă ocrotească. Dar, la fel de bine, pierdusem un om pe care nu l-aş fi putut avea niciodată. Pierdusem ceva ce nu-mi aparținea,

pentru că Uympeeilor şi oamenilor le este imposibil să rămână împreună. E ca un blestem ce urmăreşte şi dezbină această uniune.

Tristă, mi-am pus mâna pe pântece şi l-am mângâiat. M-am gândit mult la Rob şi la cum ar fi fost dacă... Dar zadarnic, fiindcă nu ar fi putut fi. Niciodată. El nu mai era.

Sfârşitul poveştii.

M-am ridicat, de această dată nemulțumită, şi am pornit la pas pe un drum de țară, întrebându-mă unde naiba am ajuns şi ce-aveam să fac.

„Alienne, îmi spusese, trebuie să dispari. E un drum periculos cel pe care l-ai apucat, dar copilul pe care-l porți în pântece trebuie să se nască. Vor urma lupte grele, ucigaşi pe urmele tale şi multe alte nelegiuiri vor fi înfăptuite, dar trebuie să duci acest dar sau blestem, cum vrei să-l vezi, la bun sfârşit. E menirea ta."

Vorbele omului-bufniță mă speriau, mă nelinişteau şi îmi scriau destinul fără ca eu să pot interveni.

Eram, într-adevăr, menită să fiu mereu de veghe, să n-am linişte niciodată?

Probabil că trecuseră şapte luni. Eram mare şi rotundă, puțin mai împlinită şi foarte, foarte nefericită. Mergeam în pline bătălii dintre oameni, încercând să trec drept o necunoscută şi ajutându-i.

Mergeam din sat în sat şi-mi ofeream mâna de ajutor, în schimbul unei mese calde şi a unui pat de-o noapte. Şi de cele mai multe ori mergea.

N-am înfăptuit nicio nelegiuire şi am încercat să stau cât mai departe de necazuri. Doar că... n-au putut ele să stea departe de mine.

Şi piaza rea s-a dovedit a fi un bărbat înalt, cu jumătate de faţă arsă şi un păr rar, care-i cădea pe umeri. Un ochi era pe jumătate ascuns sub o halcă grețoasă de carne pârlită, iar falca de sub acesta fusese crestată, în urmă cu mult timp. Nu era cea mai plăcută imagine.

Magia mea slăbise, nefiind folosită de mult timp. Fizic, nu eram în stare să port o luptă. Iar omul mă vedea ori ca pe un obiect cu care-şi putea face mendrele, ori ca pe un festin copios dublu, dacă punea la socoteală şi pântecele enorm – căci aşa ceva se întâmpla des în război, când domnea foametea.

Am dus mâna la şold şi am apucat mânerul cuțitului luat în urmă cu aşa de mult timp de la unchiul, când Rob mă găsise în peşteră. Nu l-am atacat eu, ci am aşteptat, privindu-l fix.

Era noapte şi eram pe un drum pustiu dintr-o pădure destul de deasă şi de întinsă, încât să nu mă audă nimeni țipând. Iar omul părea surmenat, slăbit (nu destul de slăbit ca să pot scăpa fugind, iar el să nu pățească nimic) şi nebun.

Clănțănea dinții şi se uita fix la mine. M-am dat un pas-doi în spate şi, când s-a năpustit asupra mea, mi-am folosit un strop de magie pentru a-mi grăbi mişcările şi i-am implantat cuțitul direct în piept, în dreptul inimii.

— Pa, am şoptit şi mi-am scos repede arma din el, apoi m-am grăbit să dispar.

Nu a fost singurul. Au început să apară din ce în ce mai mulți şi, peste puțin timp, mi-am dat seama că nu erau pure coincidențe – erau vânătorii despre care îmi spusese omul-bufniță. Chiar dacă mă străduisem să rămân ascunsă, mă găsiseră.

M-au prins într-o noapte. Erau oameni, dar puterile lor fuseseră crescute printr-o magie mai mare decât cea a oamenilor şi chiar şi decât a neamului meu.

Asta m-a pus pe gânduri. Mi se apropia sorocul, iar eu stăteam încarcerată într-o închisoare primitivă, aşteptând.

Nu s-a atins nimeni de mine, nici măcar pentru a-mi da mâncare. Şi bănuiam că aveam să rămân mult şi bine acolo. Aveam să nasc acolo şi poate şi să mor.

Într-o noapte, o femeie înaltă, cu piele de un gri deschis şi puțin strălucitor şi cel mai alb păr pe care-l văzusem vreodată, a intrat în căbănuța în care stăteam chinuită de dureri.

Nu mi-a spus niciun cuvânt. De fapt, nici nu cred că era nevoie s-o facă. În schimb, s-a uitat lung la mine. Ştia cine sunt şi era furioasă.

A făcut un semn cu mâna şi am adormit, neputându-mă împotrivi voinței sale de neînduplecat.

M-am trezit ceva mai târziu. Stătea pe un scăunel în fața mea şi mă privea cu ochi plumburii. Mă cerceta. Şi ținea în brațe un prunc, înfăşat cu grijă. Îl privea drăgăstos, dar cu o poftă ciudată în ochi.

Am înțeles destul de repede: mă adormise ca să nasc copilul.

Nu aş fi avut nevoie de ajutor, dar nici nu mă lăsase să mă împotrivesc. Am privit-o atent, neştiind cum să reacționez. Într-un final, i-am şoptit:

— Mulțumesc pentru…

Se ridică în picioare grațioasă, liniştită, şi puse copilaşul într-un pătuț vechi, cu paie, acoperit cu o pătură.

— Nenorocito, mi-a spus rapid, săgetându-mă din priviri. Eşti o nenorocită care s-a încurcat cu neamul oamenilor! O să aduci pieirea neamului tău, tu şi alte târâturi ca tine!

M-am făcut mică într-un colț, neştiind cum să reacționez.

Am crezut că încetase cu cearta. Îmi tremura buza de jos de ciudă, dar mi-era frică de această femeie. Mi-am adus aminte de omul-bufniță şi vorbele sale, cum că cineva mă va vâna.

Era vânător? Venise să-mi ia copilul?

Îmi doream să-l cresc... Şi nici măcar nu-l văzusem, că mi-l luase!

M-am ridicat şovăind. În ultima perioadă, nu prea mai găsisem hrană sau lucruri de făcut pentru a câştiga de-ale gurii, aşa că forța mea fizică lăsa de dorit.

M-am apropiat încet de pătuțul copilaşului, ca să-l văd; însă n-am apucat, fiindcă ea s-a năpustit asupra mea, cu mâinile înfigându-şi-le în gâtul meu, şi m-a izbit puternic de zidul de lemn al casei.

Am scâncit şi m-am uitat fix în ochii ei, apoi mi-am simțit fața udă de lacrimi.

— Ce vrei de la mine?

Femeia mă privea neîndurător.

— Să te pedepsesc!

M-a lovit cu palma peste față. Apoi i-am văzut întreaga ură pe care mi-o purta şi m-am înfiorat, pentru că era mai puternică decât orice sentiment de pe lume.

M-a prins de păr şi m-a izbit cu capul de lemn, apoi de podea. S-a năpustit asupra mea ca un animal şi şi-a încleştat mâinile în jurul gâtului meu, strângând cu o sete înnebunită.

Am întins şi eu mâinile şi am apucat-o de păr, începând să trag. Speram să mă lase în pace, dar ştiam că-mi vrea moartea.

Ca şi cum nu simțea nicio durere, străina continua să mă strângă de gât. Aerul nu-mi mai ajungea în plămâni şi mă sufocam dureros, capul îmi bubuia, iar strânsoarea din jurul gâtului era un adevărat chin.

Copilul începu să plângă, deranjat de agitație şi de scâncetele mele. Am reuşit să îngân câteva strigăte de ajutor, dar mă părăseau puterile.

S-a deschis cu zgomot puternic uşa.

Strânsoarea femeii a slăbit puțin, dându-mi răgaz să mai trag o gură de aer, apoi a revenit de două ori mai intensă. Am auzit şi voci în jurul meu, dar nu ştiu ce spuneau, căci eram prea amețită.

Am zgâriat-o pe necunoscută pe mâini, pe față, apoi am auzit cum plânsetul copilului se îndepărta şi am renunțat la orice luptă.

Alunecam uşor înspre moarte, în timp ce femeia de deasupra mea țipa lucruri rele despre mine, despre copilul meu, dar pe care nu le puteam înțelege. Voiam ca totul să se termine cât mai repede, când a bubuit ceva în cameră, apoi am văzut o siluetă luând-o pe femeie de pe mine şi izbind-o, cred, de tavan.

Apoi toate lucrurile au început să se înnegureze cu repeziciune şi au dispărut…

Eram aproape sigură că murisem, dar un miros puternic de plante arse m-a făcut să-mi revin.

Când mi-am deschis ochii, i-am întâlnit pe cei uriaşi ai omului-bufniță, cel care mă ajutase şi în noaptea în care îmi concepusem copilul cu fiul fierarului, Rob.

— Bună dimineața, spuse zâmbind trist. Văd c-ai născut deja.

Am oftat. Aş fi vrut să-i explic, dar nu îmi puteam descleşta gura. Cu cât îmi foloseam mai puțin capul, cu atât durea mai puțin.

— Nu te obosi, mi-a spus el, că ştiu ce s-a întâmplat. Am simțit şi am ajuns înainte ca vlaga să ți se scurgă, dar pe copil nu l-am putut salva. L-au luat şi bănuiesc că Zeița deja l-a devorat… Când am ajuns, dispăruse.

Pentru prima dată, omului-bufniță păru că-i pare rău, păru neputincios, speriat. Prea multe sentimente din care să-mi pot da seama că Zeița despre care vorbea era un monstru.

— Cum… îl… salvez? am încercat să articulez, iar el s-a uitat cu ochi uriaşi la mine şi a clătinat energic din cap în semn că nu.

— Nu, nu-l salvezi, nu poți să-l salvezi!

Se agita, îşi mişca mâinile în jurul capului şi încerca să mă facă să mă răzgândesc. Am zâmbit recunoscătoare şi am dat din cap în semn că-l ascult.

Deşi n-aveam de gând.

A zâmbit şi el, apoi a părut să-şi revină şi figura i s-a liniştit.

— O să-ți revii. Dar va trebui să te trimit în cabană şi ei te vor lua. Cum asasina nu te-a ucis, vei ajunge la Zeiță.

Am dat din cap, înțelegătoare. Îl crezusem prosteşte prieten pe acest om, care oricum mă vindea duşmanilor.

Am oftat.

— Cu neamurile…?

S-a uitat întrebător la mine. Şi-a închis ochii pentru câteva momente, iar când i-a deschis, vorbi:

— Ai tăi? Sunt morți cu toții.

Am ridicat din umeri, apoi am adormit.

— Trezeşte-te, Alienne, îmi spuse o voce tunătoare şi impunătoare.

Mă aflam în picioare, susținută de doi cavaleri din neamul Uympee, cu trăsături pure şi evidente.

Văzându-mă conştientă, am fost împinsă în genunchi, cu capul plecat în față.

— Spune-ne de ce.

Poruncea.

Aş fi vrut să nu îi spun, dar gura mea s-a deschis şi am început să turui, răguşită, povestea vieții mele, a neamului meu, pedeapsa pe care o primisem încă din copilărie şi că doream să fiu om.

S-a făcut linişte. Eram conştientă că eram urmărită de foarte multe persoane, dar toți tăceau.

— Bine, îmi spuse femeia. Nu mai arăți de mult a Uympee, aşa că-ți vei primi pedeapsa: Te vom trimite în lumea oamenilor. Fără pic de magie. Vei îmbătrâni ca ei. Vei trăi ca ei. Le vei vedea răutatea. Le vei simți răutatea.

Sala începu să aplaude. Am auzit şi pe câțiva nemulțumiți de cât de uşoară era pedeapsa pentru împerecherea cu un om, dar Zeița i-a ignorat.

Am zâmbit, nevăzută de nimeni, şi am dat afirmativ din cap, apoi am spus cu umilință:

— Zeiță, îmi voi accepta pedeapsa. Te rog să nu te mânii pentru gândurile mele şi ceea ce simt față de rudele mele de sânge…

Zeița îmi făcu semn cu mâna că n-o interesează, apoi se uită fix la gărzi şi spuse:

— Trimiteți-o prin portal acolo şi închideți-l vederii sale.

Am fost luată pe sus şi alți doi preoți puternici ne urmară până în pădurea din apropierea castelului său.

Am început să mă zbat.

— Copilul! am strigat peste umăr, încercând să-i atrag atenția.

Zeița se uită fix în ochii mei, apoi zâmbi în aşa fel încât să-i văd dinții ascuțiți. Apoi mi-a trimis imaginea unui copil însângerat, devorat.

M-a cuprins durerea şi am început să plâng neajutorată, târâtă de cei doi cavaleri spre locul care-mi era destinat.

Portalul despre care vorbeau arăta ca o porțiune joasă pe pământ, unde culorile ierbii şi ale pământului se amestecau într-un fel de vârtej.

Nimeni nu mi-a spus nicio vorbă, ci m-au aruncat pe pământ.

Mi-am ținut ochii strânşi, iar când m-am trezit, mă aflam de cealaltă parte a acestuia, stând în şezut pe pământ. Simțeam portalul încă, dar nu-l puteam atinge.

Mă aflam într-o curticică înconjurată de un gărduleț mic, ciudat, vopsit în alb, şi priveam o casă mare, impunătoare, de aceeaşi culoare. Diferită de cele ale Uympee-ilor.

— Robienne? întrebă o voce din casă.

Un bărbat a ieşit din casă, zâmbindu-mi. Văzându-l, mi-am ştiut noua identitate: mă chema Robienne, combinație dintre Rob şi Arienne, şi eram profesoară într-o şcoală pentru copii.

— Ce s-a mai întâmplat după ce l-a văzut pe bărbatul acela? mă întrebă o fetiță. Şi cine era?

— Era soțul ei, i-am spus zâmbind.

— Dumneavoastră sunteți Arienne? întrebă alt copil, foarte curios, şi toate privirile se concentrară asupra mea.

Am râs.

— Nu, nu sunt eu Arienne. Dar v-am spus povestea ca şi cum ar fi povestea mea. Iar vouă v-a plăcut.

Toți au dat din cap aprobator, iar eu am râs din nou.

Mi-am aruncat ochii pe ceasul care arăta ora cinci şi am oftat. Apoi a sunat la uşă cineva. Ştiam că părinții începeau să vină să-şi ia copilaşii... Lăsându-mă pustiită încă o zi din săptămână.

Aşa-mi trăiesc viața, bucurându-mă de copii umani câteva ore pe zi, apoi suferind din cauza lipsei lor...

FOILETON

Republica (VIII)

(de Alexandru Ioan Despina)

Cuprins de spaimă, Elohi-barat se retrase câțiva paşi, însă reveni numaidecât, dându-şi seama că ieşise pentru o clipă din lumina difuză care îl învăluia şi îl proteja. Hakan-gul, conducătorul gărzilor samiriene, zăcea fără suflare în fața sa, în vreme ce un firicel de un roşu întunecat în întunericul dimprejurul său se prelingea subțire, dispărând printre haine şi pietre şi făcându-se una cu noaptea. Umbra, concretă în răstimpuri, îşi pierdea şi regăsea din consistență, cufundându-se în beznă şi valsând unduitoare în lucoarea pe care Elohi-barat nu mai dorea şi nu mai putea să o părăsească. Era un dans tăcut, straniu, în care frica se amesteca cu aşteptarea, speranțele cu neputința, un dans care nu se juca doar în fața lui, ci pornea din el, îşi dădea seama şi dându-şi seama îşi aduse brusc aminte de superstițiile şi legendele baratiene pe care crezuse că le uitase demult. Nu putea fi rănit dacă nu credea în ea, da, asta era, doar teama o făcea concretă, legendele trebuiau să fie adevărate, nu exista o altă explicație pentru modul în care reuşise, cu atâta uşurință, să treacă nu doar de gărzi, dar şi de toate sistemele de securitate, şi să ajungă la doar câțiva paşi depărtare de el.

— Akram tamli, murmură el vorbele umbrei, însă frica i se înrădăcinase prea adânc în suflet pentru a scăpa atât de repede de ea, pentru că nu fusese generată pur şi simplu de această apariție groaznică şi neaşteptată, ci de toți anii petrecuți ca un străin pe o planetă străină, de toate umilințele îndurate şi de toate războaiele purtate. Umbra doar o amplificase, o scosese la iveală, arătându-i-se aşa cum era el de fapt: întunecat, neîndurător, perfid. Repetă cu mai multă încredere cele două

cuvinte, umbra retrăgându-se treptat în neantul din care se născuse, iar şi iar şi de fiecare dată când o făcea simțea crescând în el, indefinită, ura. Față de trecut, de toți cei care-l înconjuraseră, de el.

Ceva murea în sinea sa, deşi ar fi putut spune la fel de bine că, în acea noapte, ceva se năştea înăuntrul lui. Nici măcar în seara în care Ozul-barat îi prezentase noua sa armă nu se mai simțise astfel. Atunci fusese speriat şi umilit, speriat şi umilit în propriul său palat, însă acum era calm într-un cort luminat de lucoarea palidă a Galateei şi doar o urmă vagă de teamă, aducând mai degrabă a regret, îi mai adumbrea sufletul, gândindu-se cât de uşor ar fi putut cădea pradă propriilor sale temeri şi nesiguranțe. Propriului său trecut. Harun, fiul lui Nadir, cel din poporul stepei, îl trădase, nu mai încăpea nicio urmă de îndoială, conducătorul gărzilor samariene fiind mărturia țeapănă de acum a acestui lucru. Iar trădarea nu trebuia să treacă nerăzbunată.

Peste câteva clipe gărzile pătrunseră în cort şi-l găsiră pe guvernatorul Samirului, cu chipul său puhab şi corpul dizgrațios, privind pierdut corpul neînsuflețit aflat la picioarele sale.

— Îngropați-l cu toate onorurile militare, le spuse el, după care se întoarse cu spatele. Dacă aveau nevoie de un simbol, atunci nimic nu ar fi putut servi mai bine decât un comandant mort. Isidora se putea oricând schimba, Demetros îl putea trăda, Şahona putea avea sau nu dreptate, însă Hakan-gul nu avea să-l mai înşele niciodată, având să rămână pe veci mort. Un simbol la fel de imuabil ca şi cele două luni care vegheau planeta.

Când rămase singur, se apucă să scrie o misivă şi să dicteze o alta. Prima dintre ele îi era adresată Isidorei, căreia îi cerea să-şi urmeze inima, iar cea de-a doua căpitanului, căruia îi cerea s-o urmărească pe Isidora.

– Următorul fragment îi va aparține ***Alinei Anghelache*** *–*

Multivers (Fragment – II)

(de Marcel Gherman)

2 – Melies

Semăna cu un bibelou de cristal rostogolindu-se printre stele. O formă delicată ca un ou Faberge, dar care rezistase intactă timp de secole. Pe parcursul existenței sale, o durată incomensurabilă, nicio forță străină nu-i afectase vreodată ordinea interioară.

Ochiul unui observator neașteptat, care ar fi privit din imensitatea vidului prin învelişul transparent, susținut de o carcasă de metal, ar fi întrezărit o lume în miniatură. Pe suprafața interioară a sferei, orientate spre miezul ei, se profilau oraşe întregi. O forță nevăzută, probabil, o sursă de gravitație artificială, menținea întreaga construcție într-un echilibru nefiresc şi totuşi stabil.

În acele oraşe, la fel ca în orice urbe de pe Pământ, viața se desfăşura din plin. Citadinii se agitau într-un du-te-vino permanent, mobilizați fiecare de grijile cotidiene. Pretutindeni domina vacarmul, chiar dacă, de fapt, nu se întâmpla niciodată nimic deosebit.

Pe străzile pavate cu caldarâm se deplasau în viteză automobile cu aburi. Vânzători ambulanți îşi ofereau cu strigăte monotone prețioasa lor marfă. Un june pistruiat anunța subiectul ultimului număr al ziarului L'Univers:

— Noi dispariții misterioase!

Zumzetul firelor de telefon şi telegraf reproducea circuitul vital al acestei comunități umane, transmițând orice de la ştiri de senzație până la simple zvonuri. Domnii la joben şi doamnele cu crinolinele lor îşi făceau anevoie drum prin imensul furnicar.

Însă pentru cei pe care întâmplarea i-ar fi adus dincolo de periferiile oraşelor, marea agitație s-ar fi stins pe dată. I-ar fi întâmpinat pacea nețărmuită a pădurilor şi câmpiilor hidroponice. Desişurile de stejari, arțari şi nuci erau suficient de sălbăticite pentru ca un explorator imprudent să se piardă fără urmă în adâncul lor.

Mult mai civilizate păreau zonele de şes unde erau cultivate diverse cereale, pentru necesitățile metropolelor devoratoare a tot. Cornul abundenței nu se epuiza niciodată pentru această societate suspendată în propria sa singurătate. Cu terenurile cultivate contrastau întinderile vaste pe care plantele creşteau în deplină libertate. Locul ideal în care şi-ar fi găsit refugiu, printre maci şi romanițe, o fire nostalgică după puterea tămăduitoare a naturii.

Ce-i drept, liniştea luncilor înverzite putea fi uneori amenințată de o apariție infernală, la zgomotul căreia toate gâzele ascunse în iarbă intrau în panică. Monstrul de fier, cu urletele înspăimântătoare pe care le scotea, se dovedea a fi de fapt doar o locomotivă ce trăgea după ea câteva vagoane. Motorul de mare capacitate lăsa o urmă de vapori condensați care se preschimbau încet în nori. O maşină pe care unii ar putea să o considere foarte demodată, chiar dacă pentru locuitorii micului habitat ea făcea parte din farmecul vieții lor. Devenit simbol al acestei lumi, aspectul său rămânea neafectat de uzură, întotdeauna acelaşi.

Linia de cale ferată, ce şerpuia în spirală pe toată întinderea globului de cristal, oferea cea mai rapidă şi cea mai sigură modalitate de a se deplasa între centrele urbane.

Unica sursă de apă curgătoare, râul Rhone, urma un traseu la fel de întortocheat, în timp ce se scurgea lent prin canale de

sticlă, vărsându-se apoi în lacul Geneva. Corpuri de iluminat plasate undeva în adânc făceau ca apa să-şi schimbe periodic culoarea pe parcursul zilei.

Umiditatea degajată de plante şi evaporată de pe suprafaţa bazinelor acvatice se ridica în atmosferă, formând microclimatul acestei lumi solitare. Uneori apa se transforma în nori, pentru ca apoi să coboare pe pământ în averse scurte.

Din orice punct se putea contempla panorama întregii biosfere, cu metropolele sale bizare şi cu zonele ce rămâneau nepopulate. În construcţia sferică erau şi porţiuni largi de sticlă, prevăzute pentru ca poeţii şi visătorii să poată admira strălucirea astrelor îndepărtate şi să se întrebe cu uimire, oare ce se ascunde dincolo de frontierele scurtei lor vieţi? Erau sute de miliarde de lumi, pe care probabil nu le vor vedea niciodată. Poate undeva departe, oameni asemănători cu ei îşi aveau chiar în acea clipă privirile îndreptate spre micul lor univers.

În centrul habitatului sferic se concentra cea mai puternică sursă de lumină, soarele electric, inima de foc ce făcea să se mişte înteaga maşinărie a acestei lumi.

Seara, soarele artificial îşi diminua intensitatea razelor până la cea a unei luni, provocând, ca într-o reprezentaţie de marionete, alternanţa între zi şi noapte. Atunci buchete de artificii eclatau cerul. Domni înveşmântaţi în fracuri şi doamne în rochii de bal ieşeau pe terasele palatelor. Răsunau valsuri, iar un pianist închina pentru a câta oară sonata lui Debussy unui clar de lună electric. Şampania curgea în valuri. Vocile petrecăreţilor se pierdeau departe în noapte. Şi astfel se scurgea timpul pentru ei, an de an, veac după veac.

Dar priviţi, chiar în această clipă se întâmplă ceva. Undeva, într-un cartier marginal, la intersecţia dintre Rue des Trois Mages şi Rue Saint-Germain, un tânăr cu respiraţia întretăiată aleargă bântuit de o teroare nevăzută. Din când în când el se uită cu spaimă în urma sa. Broboane reci de transpiraţie i se preling pe faţă. Este nebărbierit şi părul vâlvoi îi trădează firea

nervoasă căreia îi este străină ordinea şi rigoarea, Cu chipul şi hainele lui întunecate arată ca un corb ieşit dintr-o fantezie morbidă.

Poartă o manta prăfuită peste un costum la fel de neîngrijit şi o pălărie, toate de un negru ieşit parcă din întunericul unei cripte, culoarea damnaților. Straiele sale cândva scumpe sunt doar amintirea palidă a unui dandy decăzut. Altădată semeț şi plin de speranțe, mândria şi demnitatea lui s-au pierdut cu desăvârşire. Searbăd şi gârbov, el pare aproape zdrobit la pământ de o povară grea, de care nu va putea scăpa niciodată. Sufletul acestui om este devorat de demonii trecutului său.

Traversează strada Rue du Dauphin, printre automobilele ce claxonează strident, sperând să scăpe de urmăritor. O speranță deşartă, după cum constată chiar în clipa următoare. Vânătorul rămâne pe urmele lui.

Continuându-şi cursa, îmbrânceşte o domnişoară ce-i stătea în cale şi imediat primeşte ca ripostă o lovitură de poşetă în cap şi câteva cuvinte de ocară.

Încet dar sigur, distanța dintre prădător şi pradă se face tot mai mică. Orice inițiativă a tânărului damnat se dovedeşte a fi zadarnică. Nimic nu-l poate scăpa de necruțătoarea-i umbră.

Dar iată că şi misteriosul urmăritor îşi face apariția: un bărbat înalt, trecut de cincizeci de ani. Fiecare gest al său este calculat cu precizie. Nu face nicio mişcare în plus, alegându-şi calea cea mai scurtă până la țintă, asemenea unui robot. Pasul său cadențat aminteşte de cel al unui soldafon prusac.

În pofida vârstei, pare un alergător perfect. Nu prezintă niciun semn de epuizare. Chipul lui îmbujorat se distinge imediat din mulțime, etalând favoriți îngrijiți cu minuțiozitate. Un observator mai atent ar descifra pe acest chip un soi de ironie implacabilă şi chiar o plăcere, marca ocupațiilor sale constante. Maxilarele proeminente şi nasul uşor bombat în vârf sunt cele ale unui bătăuş profesionist, modelate în nenumăratele altercații din care

ieşea mereu învingător. Energia debordantă pe care o degajă demonstrează şi o altă pasiune, cea de gurmand înveterat, practicată cu abnegație în momentele de repaus.

Părul roşcat ne face să-i bănuim o vagă descendență scoțiană. Poartă un chipiu tras adânc peste ochi şi un costum din tweed, la care se adaugă nişte cizme înalte, bine lustruite.

Tânărul îşi grăbeşte şi mai mult pasul. Acum el îl poate vedea clar pe cel care-l urmăreşte. E foarte aproape. Ambii pătrund în piața Place de la Concorde. Individul panicat încearcă pe cât posibil să se țină în penumbră, departe de lumina felinarelor electrice. În mijlocul pieței se profilează statuia unei zeițe înaripate, cu numele adevărat uitat de toți.

Unica speranță de scăpare a fostului aristocrat este să ajungă la marginea oraşului. După ce a ratat biletul la tren, toate căile de ieşire sunt blocate pentru el.

Nu mai e mult. Poate că acolo va scăpa de bătrânul copoi. Ştie că anume acolo se ascunde intrarea în subterane. Nu o văzuse niciodată cu adevărat, ci doar pe o hartă veche, ajunsă la el din întâmplare. Intenționa să se adăpostească în adâncul carcasei metalice de sub metropolă. Harta mai indica şi că undeva, în interiorul acelei structuri, s-ar fi aflat o rachetă în stare funcțională.

Din ultimele puteri, părăseşte Place de la Concorde printr-un pasaj îngust şi constată că a ajuns la capătul rezistenței sale. Dincolo de un parapet, pe câțiva kilometri pătrați se întinde lentila uriaşă, crusta protectoare a Habitatului. Mai departe nu e decât vidul.

I se pare că în lumina lunii artificiale percepția realității îi devine mult mai acută. Îl străfulgeră un gând spontan: poate oare cineva să scape vreodată din acest loc? Se uită în jurul său, încercând să găsească trapa salvatoare.

Nu o zăreşte nicăieri.

Dar e prea târziu. Vânătorul îşi atinge prada, înşfăcând-o într-o încleştare de fier.

— Stai! În numele legii! Eşti arestat!. Te-am prins, în sfârşit, nenorocitule. Eu, inspectorul Henri Perrault!

A doua zi, la sediul poliției, inspectorul Perrault se întreținea într-o discuție cu vechiul său camarad, comisarul Patrin, încercând să marcheze astfel un nou caz dus la bun sfârşit. Se aflau în biroul comisarului şi fiecare dintre ei savura câte o țigară de foi.

— Ei, spune, cum de ai reuşit şi de data asta? Cum l-ai prins pe ucigaşul actriței Flora Finch?, Patrin avea obiceiul să-şi ironizeze prietenul.

— Simplu de tot, mon commissaire, îi răspunse inspectorul. Am bănuit de la bun început că e careva din anturajul vedetei. M-am interesat la teatru în legătură cu cercul ei de admiratori şi pe dată am aflat de acest tip scandalagiu, care mai că nu o amenințase de câteva ori. Am pus să mi se deseneze portretul lui şi foarte curând am găsit un martor care l-a văzut ieşind din vila Florei Finch, chiar în seara omorului. De fapt, el era singurul care fusese acolo.

— Adică ai găsit o probă incontestabilă…

— Exact. Apoi am avut o intuiție că nemernicul se ascunde pe undeva prin apropiere. Am umblat arătând încolo şi încoace poza lui şi în sfârşit i-am dat de urmă. Se pitise într-un hotel de mâna a doua. Et voila!

— Excelent! Iar acum locul lui e în Bastilia!

— Acolo să-i fie locul!

Bastilia era o clădire sumbră, cu vedere spre lacul Geneva, unde ajungeau toți criminalii din Habitat. Nu erau prea mulți,

dar de la un timp numărul lor începea să crească în mod alarmant.

— Ai fost chiar mai rapid decât în cazul de luna trecută, îşi aminti comisarul Patrin, continuând să tragă din trabuc.

— Cel al hoților de tablouri? Un fleac! A trebuit doar să caut printre colecționari de pictură impresionistă posibilii cumpărători. Bineînțeles, în muzeul nostru nu sunt decât tablouri impresioniste.

— Ce-i drept, afacerea a luat o turnură delicată, atunci când, după ce hoții au fost prinşi, bunicuța unuia dintre infractori a vrut să şteargă urmele, încercând să ardă nemuritoarele opere de artă în sobă, împreună cu doi galoşi vechi.

— Din fericire, am reuşit să intervin la timp.

— Şi astfel lumea noastră a fost salvată pentru a nu ştiu câta oară de inspectorul Perrault! Ce ne-am fi făcut oare fără de Manet şi Monet?

— Ar fi fost o nenorocire!

După ce se amuzară, cei doi admirară un timp colecția de arme, de pe peretele biroului. Armele erau o raritate în lumea Habitatului şi nu ajungeau în mâinile criminalilor decât în cazuri excepționale. Astfel încât nici polițiştii nu obişnuiau să apeleze la ele. Colecția impresionantă era alcătuită în mare parte din revolvere şi cuțite, dar mai erau printre ele şi unele piese de anticariat de proveniență necunoscută.

— De mult doream să te întreb, ce-o mai fi şi asta?, vorbi Perrault.

— Un bumerang australian, îi explică Maurice Patrin, deşi pentru ambii cuvintele „bumerang” şi „australian” îşi pierduseră cu desăvârşire orice semnificație.

Apoi, după o pauză, comisarul zise:

— Apropo de ultimul tău caz... Un omor? Aşa ceva nu s-a mai întâmplat de când mă ştiu! La ce am ajuns... De unde se iau astfel de monstruozităţi, într-o societate mică precum a noastră?!

— Ei, gândeşte-te cel puţin şi la partea plină a paharului: nu vom rămâne şomeri.

Comisarul îşi mângâie cu un gest mecanic chelia lustruită. Dintotdeauna, de când intrase în poliţie, Henri Perrault îl văzuse la fel, cu aceeaşi înfăţişare de bulldog blajin. În pofida anilor, cu excepţia pierderii podoabei capilare, nu se schimbase aproape deloc.

— În orice caz, Habitatul Melies îţi datorează mult. Nicio infracţiune nerezolvată în întreaga carieră! ...Ce-ai zice de o promovare în funcţie?, zâmbi Patrin. Aş putea să vorbesc cu şefu' în privinţa asta.

— Maurice, îi răspunse inspectorul pe un ton abătut. Am mai avut această discuţie. Ştii bine că îmi place un singur lucru: să prind bandiţi. Asta e tot ce vreau să fac. E vocaţia mea, chemarea vieţii mele, ca să zic aşa.

— Vrei să spui că nu ţi-ar plăcea să ajungi un şobolan de birou, ca mine?

— Nu am avut chiar asta în vedere...

— Da? Ei bine, schimbă subiectul Patrin. Atunci iată un nou caz pentru tine.

Cu un aer misterios, scoase un ziar împăturit, pe care până atunci îl ascunsese cu grijă şi îl arătă inspectorului.

„L'UNIVERS
3 iunie
Ediţie specială"

Pe prima pagină scria cu litere de-o şchioapă:

„PRIMARUL GENERAL DISPĂRUT FĂRĂ URMĂ”

Mai jos se vedea un desen cu distinsul demnitar topindu-se într-un nimb de lumină.

„Primarul General al Habitatului Melies, Excelența Sa Monsieur Jacques Dindon, a fost dat dispărut în timp ce ținea un discurs la sediul Primăriei. Martorii afirmă că s-a evaporat, sub privirile lor, aidoma unui înger urcând spre paradis.”

— Sacre Dieu!, îngăimă inspectorul Perrault.

— Şi să vezi ce martori, îl susținu comisarul, toți pe sprânceană! Câțiva funcționari de la Primărie, bancherul Lapin şi…

Patrin trecu la şoaptă:

— …Şeful Durant!

— Şeful poliției?

— Mhm.

— Îl includ pe lista suspecților. Va fi o plăcere să-l interoghez.

— Fii atent. Cu Al Durant nu e de glumit, îl preveni Patrin cu aceaşi teamă prefăcută.

După care continuă, pe un ton mult mai grav:

— Îți imaginezi implicațiile acestui incident? Ce lovitură la adresa ordinii din societatea noastră? Lumea va intra în panică, se va instaura haosul!

Apoi îi arătă un alt articol, dintr-o ediție mai veche:

„…În acest moment, numărul dispăruților se ridică la 12 persoane.”

— Erai la curent cu asta?, întrebă Patrin.

— Credeam că e doar un zvon lansat de ziarişti ca să-şi mărească tirajul. Oamenii nu pot să se topească în aer uite aşa. Oricum, ştii bine că mă ocup doar de afaceri serioase, nu salvez pisici blocate în copaci…

Perrault căzu pe gânduri:

— Dacă mă gândesc mai bine… Acesta ar putea să fie cel mai mare caz din cariera mea.

— Vezi, dacă îl ratezi, să nu devină şi ultimul. Pentru amândoi, se încordă Patrin.

— Eu nu ratez niciodată, ripostă Perrault.

— Oricând există şanse ca un lucru să se întâmple pentru prima oară.

Se lăsă tăcerea. Cei doi ştiau foarte bine că în meseria lor gândirea lucidă era cea mai importantă calitate.

— Gata! Mă apuc imediat de treabă, se hotărî inspectorul Perrault şi ieşi, călcând tacticos cu cizmele lui lustruite care scârțâiau la fiecare pas.

Un fundal muzical sugerat pentru lectură – piesa „Melies” compusă de Marcel Gherman:

TRADUCERI

Fantoma

(de Guy de Maupassant)

Chiar în vremea în care Concordatul trecea prin cea mai înfloritoare perioadă a sa, un bărbat tânăr, aparținând unei familii bogate şi respectate, intră în biroul şefului poliției din P. şi îi ceru acestuia ajutorul şi sfatul, lucruri care-i fură numaîndată promise.

— Tata mă amenință că o să mă dezmoştenească, începu să vorbească tânărul, deşi niciodată nu am adus vreo ofensă legilor Statului, moralității ori autorității sale paterne, doar că nu îi împărtăşesc orbeasca reverență în fața Bisericii Catolice şi a parorhiilor ei. Din această pricină mă priveşte nu ca pe un liber cugetător, ci ca pe un ateu absolut, iar un vechi slujbaş de-al nostru, care îmi este foarte drag şi care a văzut din întâmplare testamentul tatălui meu, mi-a spus în secret că acesta îşi lasă toată averea iezuiților. Consider că este ceva extrem de suspect şi mi-e teamă ca nu cumva preoții să-l fi întors împotriva mea. Până acum un an am trăit liniştiți şi fericiți împreună, dar de când a început să se implice în viața clericală, pacea şi fericirea noastră s-au terminat.

— Ceea ce mi-ai spus, răspunse ofițerul, este pe cât de probabil pe atât de regretabil, însă mi-e teamă că nu văd care ar putea fi rolul meu în această situație. Tatăl tău este în deplinitatea facultăților mintale şi poate să facă tot ce doreşte cu averea sa. Consider, de asemenea, că protestul tău este prematur; trebuie să aştepți până când voința lui va intra, în mod legal, în vigoare pentru a te putea adresa justiției. Mă tem că nu pot face nimic pentru tine.

— Eu cred că vei putea, îi răspunse tânărul, şi asta deoarece am impresia că toată această înşelăciune se poartă chiar aici.

— Cum? Explică-mi mai clar.

Când m-am certat cu el ieri seară a făcut referire la răposata mea mamă, iar în final m-a asigurat, cu o voce care-i exprima convingerea adâncă, că a apărut de multe ori dinainte lui şi l-a ameninţat cu flăcările iadului dacă nu-şi dezmoşteneşte fiul care s-a îndepărtat de Dumnezeu şi nu-şi lasă toată averea în mâinile Bisericii. Eu, însă, nu cred în fantome.

— Nici eu, de altfel, răspunse şeful poliţiei, dar nu pot face nimic în acest caz, din moment ce nu avem decât superstiţii de care să ne legăm. Ştii că Biserica se îngrijeşte, de când cu Concordatul cu Roma, de toate aceste treburi şi dacă ar fi să pornesc o investigaţie care nu ar duce la niciun rezultat, aş risca să-mi pierd postul. Lucrurile ar sta altfel dacă ai putea aduce orice fel de dovezi care să-ţi susţină spusele. Nu pot să nu recunosc că aş vrea să văd acest cleric care, mă tem, o să ruineze Austria, primind o lovitură decisivă; încearcă, deci, să ajungi la miezul acestei afaceri şi apoi vino să discutăm din nou.

Trecu aproape o lună fără ca nimic să se mai audă despre tânărul liber-cugetător; dar într-o seară veni pe neaşteptate, aflându-se, cât se poate de clar, într-o stare de adâncă surescitare şi-i spuse că se află în poziţia de-a deconspira preoţeasca înşelăciune pe care o menţionase anterior, dacă autorităţile l-ar putea asista. Şeful poliţiei îi ceru mai multe detalii.

— Am obţinut o serie de indicii foarte importante, spuse tânărul. În primul rând, tata mi-a mărturisit că mama nu a apărut dinaintea lui în casa noastră, ci în cimitirul în care a fost îngropată. Mama a suferit de ftizie vreme îndelungată şi înainte să se stingă din viaţă s-a dus în satul S., unde a murit şi unde a fost îngropată. În plus, am aflat de la portarul nostru că tatăl meu a părăsit de două ori casa târziu în noapte, însoţit de X., preotul iezuit, şi că în ambele dăţi nu s-a întors acasă decât

dimineața. Tata mi-a spus chiar acum câteva momente că trebuie să plece de acasă în această seară, cu nişte afaceri, dar imediat ce mi-a spus acest lucru, portarul mi-a mărturisit că l-a văzut pe preotul iezuit ieşind din casă. Putem, aşadar, presupune că intenționează în astă seară să consulte spiritul mamei mele şi cred că ar fi o oportunitate excelentă să dăm de fundul situației, dacă nu ai vreo obiecție în a te opune celei mai puternice forțe din Imperiu de dragul unui individ atât de insignifiant pe cât sunt eu.

— Fiecare cetățean are dreptul să primească protecție din partea Statului, răspunse ofițerul de poliție, şi cred că am arătat de suficient de multe ori că nu îmi este teamă să-mi îndeplinesc îndatoririle, oricât de serioase ar putea fi consecințele; doar când tinerii acționează fără nicio şansă de reuşită mă țin de-o parte, pentru că se lasă purtați de instincte. Când ai venit la mine prima oară am fost nevoit să te refuz, dar astăzi consider că miza a crescut. Acum este ora opt, te aştept la mine în birou peste două ore. Tot ce trebuie să faci între timp este să-ți ții gura, restul este treaba mea.

De îndată ce s-a întunecat, patru bărbați s-au urcat într-o trăsură oprită în curtea poliției şi au pornit în direcția satului S.; nu au intrat, însă, cu trăsura în sat, ci au lăsat-o la marginea unei mici păduri aflate în imediata apropiere a lui. Aici s-au dat jos cu toții – şeful poliției, tânărul liber-cugetător, un sergent şi un polițist oarecare, îmbrăcat în haine normale.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem este să examinăm cu atenție localitatea, spuse şeful poliției, este ora unsprezece, iar fantomele nu apar înainte de miezul nopții, deci avem timp să aruncăm o privire împrejur şi să ne organizăm mai bine.

Cei patru au mers în cimitirul care se afla la capătul satului, în apropierea micii păduri. Totul se adâncise în nemişcare şi nu se vedea țipenie de om. Îngrijitorul se afla, cu siguranță, acasă la el, pentru că toate uşile cămarei erau încuiate, la fel şi cele ale micii capele care se găsea în mijlocul cimitirului.

— Unde este mormântul mamei tale? întrebă şeful poliției, dar, cum pe cer nu erau decât câteva stele, nu era prea uşor să-l găsească. În cele din urmă reuşiră să dea de el, iar şeful poliției se apucă să se uite prinprejur.

— Amplasamentul nu este foarte favorabil, spuse în cele din urmă, nu există nimic aici, nici măcar un ciot, în spatele căruia să ne putem ascunde.

Dar chiar atunci, polițistul spuse că a încercat să intre în cămara îngrijitorului pe una dintre ferestre şi că a reuşit în cele din urmă, scoțând un gemuleț fixat cu ajutorul unor hârtii şi că a reuşit să pună mâna pe o cheie, pe care i-o înmână şefului de poliție.

Planul a fost repede pus la cale. Şeful poliției a deschis capela şi s-a refugiat înăuntru alături de tânărul liber-cugetător, apoi i-a cerut polițistului să încuie în urma lor uşa, să pună cheia înapoi în locul de unde o luase şi să închidă cu grijă geamul odăii îngrijitorului. La final, făcu câteva aranjamente în cazul în care ceva neaşteptat ar fi urmat să se petreacă, în vreme ce sergentul şi polițistul au ieşit din cimitir şi s-au aşezat într-un şant la ceva distanță de poartă, pe parta opusă a drumului.

De îndată ce ceasul a bătut ora unsprezece şi jumătate, au auzit paşi apropiindu-se de capelă, iar tânărul liber-cugetător şi şeful poliției s-au dus la fereastră pentru a urmări începutul exorcizării gândindu-se că, în capelă fiind un întuneric profund, vor putea vedea fără a fi văzuți; însă lucrurile au luat o turnură neaşteptată.

Deodată auziră cheia întorcându-se în broască şi de abia avură timp să se ascundă în spatele altarului înainte ca doi oameni să intre în capelă, unul dintre ei având cu el o candelă. Unul era tatăl tânărului, un bărbat bătrân din clasa de mijloc, care părea nefericit şi deprimat, celălalt părintele iezuit K., un om înalt, slab, osos, cu un chip subțire pe care doi ochi gri străluceau neîncetat de sub sprâncenele negre şi stufoase. Acesta din urmă aprinse lumânările care se aflau pe altar şi

începu să spună recviemul, în vreme ce bărbatul celălalt îngenunchie pe treptele altarului.

Când terminară, iezuitul luă Evanghelia şi sfeşnicul şi ieşi cu lentoare din capelă, în vreme ce bărbatul în vârstă îl urmă cu un bazin cu apă sfințită într-o mână şi o lumânare în cealaltă. În momentul acela, şeful poliției îşi părăsi ascunzătoarea şi mergând tiptil, pentru a nu fi auzit, se îndreptă către fereastra capelei, unde se postă atent, urmat fiind de tânărul liber-cugetător. Priveau de acum direct mormântul mamei celui din urmă.

Iezuitul, urmat de bărbatul superstițios, înconjură de trei ori mormântul, apoi rămase lângă el şi la lumina lumânării citi câteva pasaje din Evanghelie; după aceea înmuie de trei ori sfeşnicul în apa sfințită şi stropi de tot atâtea ori mormântul; după care porniră amândoi spre capelă şi, îngenunchind la intrarea în ea, cu fața spre mormând, începură să se roage cu voce tare până când iezuitul sări extatic în picioare şi strigă strident de trei ori:

“Exsurge! Exsurge! Exsurge!”[1]

De abia se stinse ultimul cuvânt al exorcismului când un fum gros şi albastru se ridică din mormânt crescând rapid într-un nor şi începând să capete rotunjimile unui corp uman, până când o figură înaltă şi albă se întrupă dinapoia mormântului şi le făcu cu mâna.

— Cine eşti? întrebă solemn iezuitul în vreme ce bătrânul se puse pe plâns.

— Cât am trăit mi se spune Anna Maria B., răspunse fantoma cu o voce stinsă.

— Vei răspunde întrebărilor mele? continuă preotul.

— În măsura în care am să pot.

— Nu ai fost încă încredințată purgatoriului datorită rugilor noastre şi a slujbelor pe care le-am făcut pentru sufletul tău?

— Încă nu, dar în curând am să fiu.

— Când?

— De îndată ce fiul meu, blasfemiatorul, va fi pedepsit.

— Dar nu s-a întâmplat deja? Nu a fost fiul tău dezmoştenit, iar moştenitoare făcută, în schimb, Biserica?

— Nu este îndeajuns.

— Ce ar trebui să mai facem?

— Trebuie să depună testamentul autorităților judiciare şi să-l alunge pe proscris din casă.

— Gândeşte-te bine la ceea ce spui. Chiar trebuie să fie aşa?

— Trebuie, altfel am să mă zbat în purgatoriu vreme îndelungată, răsună sunetul sepulcral al vocii, însoțit de un suspin adânc; dar în momentul următor țipă cu groază:

— Oh, Doamne! şi fantoma începu să alerge pe cât de repede putea. Un fluierat strident se făcu auzit, apoi un altul, iar şeful poliției puse o mână pe umărul exorcistului şi-i spuse:

— Eşti arestat!

Între timp, sergentul şi polițistul, care intraseră în cimitir, au prins fantoma şi au început să o târască după ei. Era îngrijitorul, care-şi pusese o robă largă şi albă şi purta o mască din ceară care se asemăna izbitor de mult cu chipul mamei sale, după cum declară tânărul.

La audierea cazului s-a dovedit că masca a fost maiestruos făcută după un portret al femeii decedate. Guvernul ordonă ca întreaga afacere să fie investigată în cel mai mare secret şi lăsă pedepsirea părintelui K în seamna autorităților spirituale şi asta din pricina faptului că fețele preoțeşti erau în afara jurisdicției

autorităților civile; şi cred că este inutil să spunem că a dus-o foarte bine în timpul întemnițării lui într-o abație din partea aceea a țării care abundă în peşte şi vânat.

Singurul rezultat valoros al acestei amuzante poveşti cu fantome a fost că a dus la o împăcare între tată şi fiu, iar primul, aşa stau lucrurile, a resimțit un respect atât de adânc față de preoți şi fantome încât la scurtă vreme de la plecarea soției sale din purgatoriu pentru a vorbi pentru ultima oară cu el s-a convertit la protestantism.

(în traducerea lui **Alexandru Ioan Despina**)

RECENZII

„**Pădurea de dincolo de lume**” de William Morris

(de Marcel Gherman)

Scriitorul englez William Morris (1834-1896) este considerat unul dintre precursorii literaturii fantasy. Prozele sale au preluat modelul curentului neo-gothic, dar cel al vechilor romane cavalereşti. Geografia lumii imaginare din romanul lui William Morris „The Wood Beyond The World” („Pădurea de dincolo de lume”) (1894) l-a inspirat pe J.R.R. Tolkien atunci când a imaginat tărâmului Middle-Earth din „Lord of the Rings”. Cele două lucrări au în comun motivul expansiunii lumii civilizate spre un vest miraculos, ce aminteşte de procesul de colonizare a continentului american.

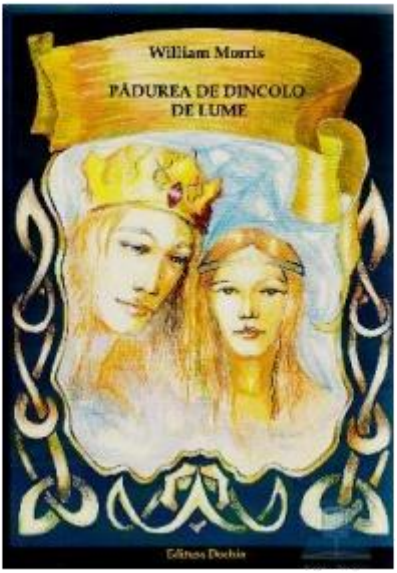

Romanul lui William Morris are ca protagonist un tânăr care, după o tragedie în familie, porneşte într-o călătorie spre țări îndepărtate. La un moment dat acesta are o viziune în care apar trei personaje cu valențe simbolice: o doamnă autoritară, o domnişoară care pare a fi servitoarea acesteia şi o creatură ce aminteşte de un goblin.

Mai târziu eroul ajunge, după o călătorie anevoioasă, într-un târâm vrăjit unde le întâlneşte pe cele trei personaje în realitate. O mare parte a cărții descrie o poveste romanțată ce se dezvoltă în timpul şederii protagonistului în palatul stăpânit de acea doamnă enigmatică. Personajul se îndrăgosteşte de servitoare,

iar aceasta îi povesteşte cum a fost vândută în captivitate şi îi destăinuie că atât doamna, cât şi sclava posedă puteri magice.

La un moment dat, sclava îşi omoară stăpâna şi evadează împreună cu iubitul ei. Cei doi traversează apoi pământul Oamenilor-Urşi, timp în care domnița le arată acestora un miracol şi înfăptuieşte o veche profeție.

Apoi ei ajung în tărâmul oamenilor, unde sunt întâmpinați de o ceată de cavaleri şi conduşi spre un palat. Noaptea eroul este supus unor încercări, pentru ca dimineața să fie încoronat ca rege al acelei țări. El îşi trăieşte restul vieții în linişte şi pace, alături de regina sa. Niciodată însă nu se vor mai întoarce cei doi în Pădurea de dincolo de Lume.

„**Întoarcerea fratelui risipitor**” de Mircea Băduț

(de Alexandru Lamba)

Interpretări, reinterpretări şi variațiuni pornind de la pildele biblice s-au tot scrie şi, fără-ndoială, se vor mai scrie. Fascinația omului modern (şi nu numai) pentru originile miturilor şi mai ales pentru învățămintele care ar trebui trase de pe urma lor, l-a

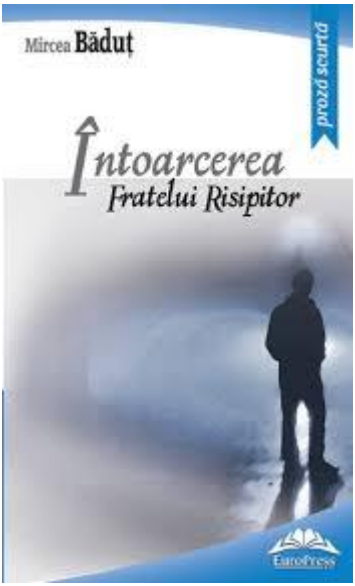

făcut să caute mereu noi şi noi moduri de a le înțelege, adaptându-le permanent şi încercând să le muleze pe realitatea imediată, concretă, cea aplicabilă vieții cotidiene. Motivele care stau la baza unui demers de genul celui de față, anume de a rescrie, dezvolta şi reanaliza o pildă clasică, pot fi multe, de la o căutare mistică proprie şi până la un simplu exercițiu literar. Mult mai importantă este concluzia. Iar, în momentul în care acest demers a fost făcut public, concluzia care ne interesează este cea a cititorului.

Am putea spune că nuvela – mini-roman „Întoarcerea fratelui risipitor”, cea care dă şi numele volumului de proză scurtă al lui Mircea Băduț, păşeşte pe cărări bine bătătorite în analiza pe care şi-o propune. E suficient să amintim pilda avută în vizor şi deja personajele principale ni se revelează, fiecare împreună cu rolul pe care-l joacă: tatăl, fratele plecat şi fratele rămas. Însă, spre deosebire de original, accentul nu este pus pe judecata tatălui şi pe exuberanța acestuia la revederea fiului plecat, ci pe analiza

raţiunilor care au stat la baza deciziei celor trei personaje în momentul în care fiecare şi-a luat hotărârea.

Un element de noutate pe care povestirea de faţă îl introduce constă în punctul variabil din care privim. Ne vom regăsi judecând pe rând din perspectivele celor trei personaje, ascultându-le raţionamentele şi cântărindu-le motivaţiile, încercând – mai mult sau mai puţin conştient, dar inevitabil – o auto-analiză. Prin prisma variabilă şi prin cadrul schiţat foarte lapidar, pilda devine atemporală, universal-valabilă. Nu de puţine ori, parcurgând sofismele unuia sau altuia, ne vom regăsi (sau dimpotrivă) pe noi înşine. Cine suntem? Cei care pleacă, sau cei care stau? Aventurierii sau statornicii?

Odată cu alegerea numelor personajelor ca derivaţii ale altor personaje biblice, copiii lui Adam şi ai Evei, ne este aproape subliminal indusă ideea că cel care pleacă este personajul negativ, fratricidul, idee care însă nu este susţinută absolut deloc pe parcursul povestirii. Ceea ce ar putea părea, la o primă vedere, o scăpare, se dovedeşte a fi de fapt o invitaţie la reflecţie, un subtil semn care ne arată o preconcepţie.

Textul nu trage concluzii, nu se erijează în judecător, nu pilduie – aşa cum ne-am aştepta – ci se mulţumeşte doar să expună, deloc imparţial sau echidistant, căci urmăreşte gândurile personajelor, dar cinstit, pledând în favoarea tuturor faţetelor, o problematică şi-l invită pe cititor să-şi dezvolte propriile păreri şi, de ce nu? să-şi răspundă, într-o oarecare măsură, la întrebarea: „Eu care dintre ei sunt?”

Pe lângă elementul central despre care tocmai am vorbit, volumul mai cuprinde o serie de povestiri şi eseuri. Despre cele din urmă n-am să vorbesc eu aici, deoarece analiza analizei nu ştiu dacă poate servi cuiva la ceva, ci am să mă mulţumesc doar să le numesc interesante şi pertinente, nedezvăluind nimic mai mult.

Voi trece însă în revistă foarte succint, deoarece mă tem că nu pot spune prea mult fără a răpi cititorului din plăcerea lecturii,

ele însele fiind foarte scurte, câteva dintre povestiri, începând cu cea care deschide cartea, „Un basm contorsionat”. Formată din două bucăți de sine stătătoare şi captând imediat atenția prin perspectiva inedită, ea insinuează în primă fază o jumătate de poveste pe care o spune apoi direct, printr-o altă jumătate, cele două istorisiri convergând către punctul terminus comun. Cele trei povestiri „Intersecții paralele” ne vorbesc despre relațiile dintre oameni, expunând ceea ce sunt şi insinuând ceea ce ar fi putut să fie. „Cataliză canicula” gravitează în jurul luptei dintre percepții şi realitate, materializată în relația om-porumbel. În fine „Euterpiene” ne vorbeşte despre strădaniile unei trupe de rock de a fi originală şi despre neplăcerile care decurg din acest deziderat. Vrei să fii original? La fel vrea toată lumea!

„**Suspendaţi într-o rază de soare**” de Ben Ami

(de Teodora Matei)

Gaudeamus 2014. Lansări, debuturi, autori emoționați şi entuziaşti. Vizitatori grăbiți şi dornici să prindă cât mai multe lansări, cărți cu autograf sau cărți prețioase pur şi simplu. Am fost unul dintre ei, pentru câteva ore, în a patra zi. Am scurtat lista pe care o făcusem de acasă, dar promit să recuperez. Am luat, cu autograf, volumul de debut al unui autor întâlnit, până acum, numai în mediul online: Ben Ami.

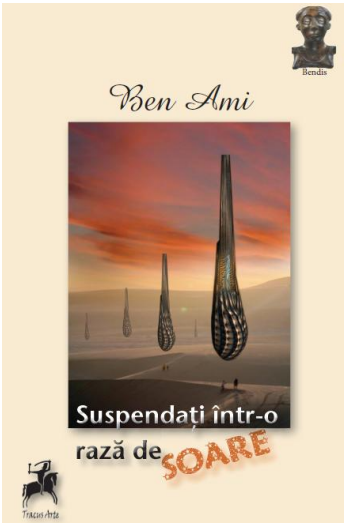

Prozele lui nu sunt uşoare, nu pot fi citite dimineața în autobuz sau metrou şi nici în serile când nu ne ia somnul. Şi asta pentru că, legănați sau zguduiți de trafic, ori cu ochii pe jumătate închişi, riscăm să pierdem miezul, esența pe care autorul a ascuns-o într-o singură expresie sau într-un font deosebit. Nu sunt nici comerciale. Acesta poate fi un dezavantaj sau un mare atu.

De-a lungul timpului, am învățat că e absolut interzisă lectura pe diagonală, în încercarea de a prinde finalul. Fiecare frază e o cheie. La un moment dat, am beneficiat de câteva lămuriri de la autor. M-a sfătuit să-mi pun întrebări pe măsură ce înaintez cu lectura; de asemenea, la finalul unei povestiri / cărți să văd ce a adus nou şi cu ce am rămas. Noutatea acestor proze e simbolul ascuns, specific fiecăreia; cu ce am rămas… cu sentimentul că s-ar impune a doua lectură, poate mi-a scăpat ceva.

M-am oprit asupra a două povestiri din cele opt cuprinse în volum. Prima e misterioasă, aparent ambiguă dar cu rădăcini puternice, a doua are tandrețe (oricât ar părea de ciudat) şi speranță într-o luptă pentru supraviețuire.

„Doar Zei”: Am presupus că Zeii sunt umanoizi. N-aş băga mâna-n foc. Povestitorul... aş înclina spre regnul vegetal, eventual extraterestru sau dintr-un univers paralel. Ar putea, de asemenea, să fie imaterial. Confuzia e dată de volburi: pot fi vânturi sau plante (rochița rândunicii). Mi-e greu să cred că autorul s-a gândit la o floare, dar nu imposibil. Nu contează, pentru că răsucirea realului l-a făcut să intre în corpul lui George. Mi-aş fi dorit nişte lămuriri suplimentare legate de natura povestitorului Apropierea de zeiță îl duce pe marginea existenței reale, pentru că numai atunci poate inversa iluzii. Asta înseamnă moarte. Sau nu. Dă de gândit. Pare că personajul nu-şi poate atinge iubita decât sacrificându-se. În acelaşi timp, e surprins de femeia care făcuse acelaşi sacrificiu. Autorul foloseşte un dicționar propriu, specific lumii descrise, în care cuvintele au sensuri nebănuite. A adia îmi pare sinonim cu a comunica. Culorile sunt folosite pentru descrierea stărilor sau însuşirilor: o femeie roşie e o femeie frumoasă. De asemenea, parfumul violet e seducător. Albastru = tristețe. Durere albastră = tristețe sfâşietoare. Patima din suflet e învelită în gheață roşie. Cât de groasă e gheața, încât nu poate fi topită? Concluzie: oricât de tentanți ni s-ar părea zeii, când îi atingem ne simțim vinovați față de muritorii pe care i-am părăsit pentru ei. La rândul lor, zeii au corpuri şi iluzii dar prea puțină simțire. Cam încriptată povestirea, dar plăcută. Sensibilă; e evidentă paralela între trăirile neîmpărtăşite ale personajului şi referirile la lumea guvernată de Look, lideripolitici şi lipsa de inteligență. Românica.

„Sachel nerdu, Nerdu, NERDU”: Blestem, incantație sau descântec? Mai degrabă strigăt de luptă şi formulă magică pentru salvarea sachelienilor, proveniți din terrani, evoluați dincolo de instinctele primare. Au dezvoltat, în timp, mecanisme de protecție la nivel mental. Locuiesc pe Sachel, o planetă cu doi

Sori. O familie are la bază trei membri: femeie (reală), bărbat (goni) şi dhan, necesar procreerii. Dhanul e întruparea tandreții şi înțelepciunii care ar aduce perfecțiune oricărei relații. Formula ideală a unei familii e hexul: cei trei părinți şi trei copii. Căminul poartă numele de cuib; fiecare cuib are o fântână de sacrificiu, un lăcaş sfânt.

Dhanul Loan are misiunea de a explica toate acestea unor terrani veniți de pe planeta Veche. Asistăm la un dialog în care cuvintele viclene ale oaspeților au replici pe măsură din partea înțeleptului dhan.

Un virus a atacat populația terranilor, nimicind toate reprezentantele sexului feminin. Din acel moment, Vechii s-au înmulțit numai prin clonare. Au sosit pe Sachel cu o ofertă: patru nave de război pentru câteva mii de reale şi dhani necesari refacerii speciei. E o decizie grea pentru populația sacheliană, care nu e în măsură să se revolte.

Schimbul se realizează şi capătă proporțiile unui război rece, în care învinşi sunt cei tributari instinctelor milenare.

Ce a adus nou: Lectură alertă, un maraton de gânduri şi trăiri controversate printr-un labirint dispus pe mai multe niveluri şi axe temporale. Miros de cerneală proaspătă pe hârtie foşnitoare, răsplata binemeritată a unui autor într-o luptă continuă cu propriii cititori şi cu el însuşi.

Cu ce am rămas: „Cu sufletul suspinând a moarte, după cum a rămas scris în istorie, dhanul Loan îşi concentrase, la sfârşitul acelei nopți, întreaga capacitate de transmitere de care era în stare. Toată viața sa încăpuse într-un ultim mesaj de adio, un admirabil strigăt de deznădejde adresat tuturor receptorilor de pe Sachel. (...) Niciodată genele unor barbari nu vor impurifica moştenirea genetică ce o vom lăsa urmaşilor noştri. Cu ajutorul tuturor umilințelor lumii va fi plătit prețul umanității dinăuntrul ființei noastre.”

BANDĂ DESENATĂ

Like-ul

(de Alexandru Lamba)

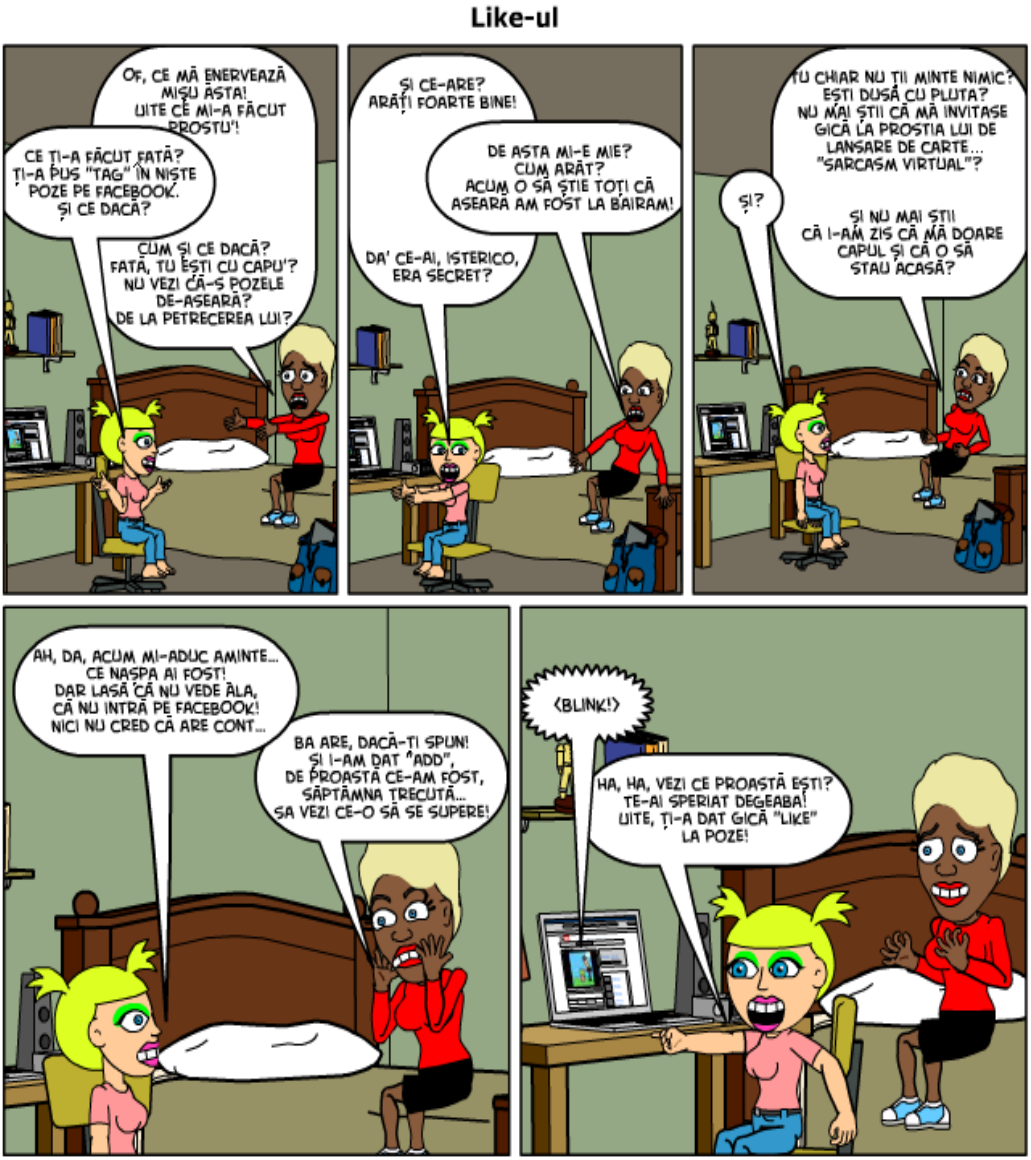
Like-ul
OF, CE MĂ ENERVEAZĂ MIȘU ASTA! UITE CE MI-A FĂCUT PROSTU'!
CE ȚI-A FĂCUT FATĂ? ȚI-A PUS "TAG" ÎN NIȘTE POZE PE FACEBOOK. ȘI CE DACĂ?
CUM ȘI CE DACĂ? FATĂ, TU ESTI CU CAPU'? NU VEZI CĂ-S POZELE DE-ASEARĂ? DE LA PETRECEREA LUI?
ȘI CE-ARE? ARĂȚI FOARTE BINE!
DE ASTA MI-E MIE? CUM ARĂT? ACUM O SĂ ȘTIE TOȚI CĂ ASEARĂ AM FOST LA BAIRAM!
DA' CE-AI, ISTERICO, ERA SECRET?
TU CHIAR NU ȚII MINTE NIMIC? ESTI DUSĂ CU PLUTA? NU MAI ȘTII CĂ MĂ INVITASE GICĂ LA PROSTIA LUI DE LANSARE DE CARTE... "SARCASM VIRTUAL"?
ȘI?
ȘI NU MAI ȘTII CĂ I-AM ZIS CĂ MĂ DOARE CAPUL ȘI CĂ O SĂ STAU ACASĂ?
AH, DA, ACUM MI-ADUC AMINTE... CE NASPA AI FOST! DAR LASĂ CĂ NU VEDE ĂLA, CĂ NU INTRĂ PE FACEBOOK! NICI NU CRED CĂ ARE CONT...
BA ARE, DACĂ-ȚI SPUN! ȘI I-AM DAT "ADD", DE PROASTĂ CE-AM FOST, SĂPTĂMNA TRECUTĂ... SA VEZI CE-O SĂ SE SUPERE!
<BLINK!>
HA, HA, VEZI CE PROASTĂ ESTI? TE-AI SPERIAT DEGEABA! UITE, ȚI-A DAT GICĂ "LIKE" LA POZE!

ARTĂ IMAGINARĂ

Coperte potrivite

(de John Dobro)

Fantasticul imaginar continuă:

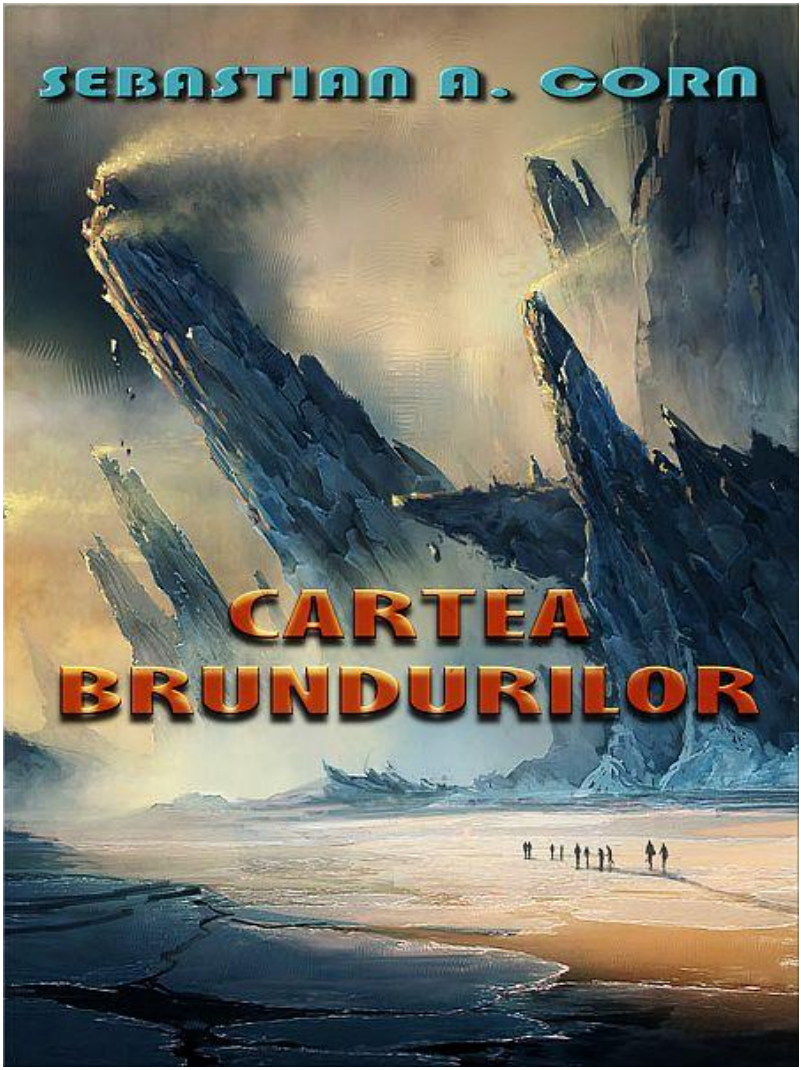

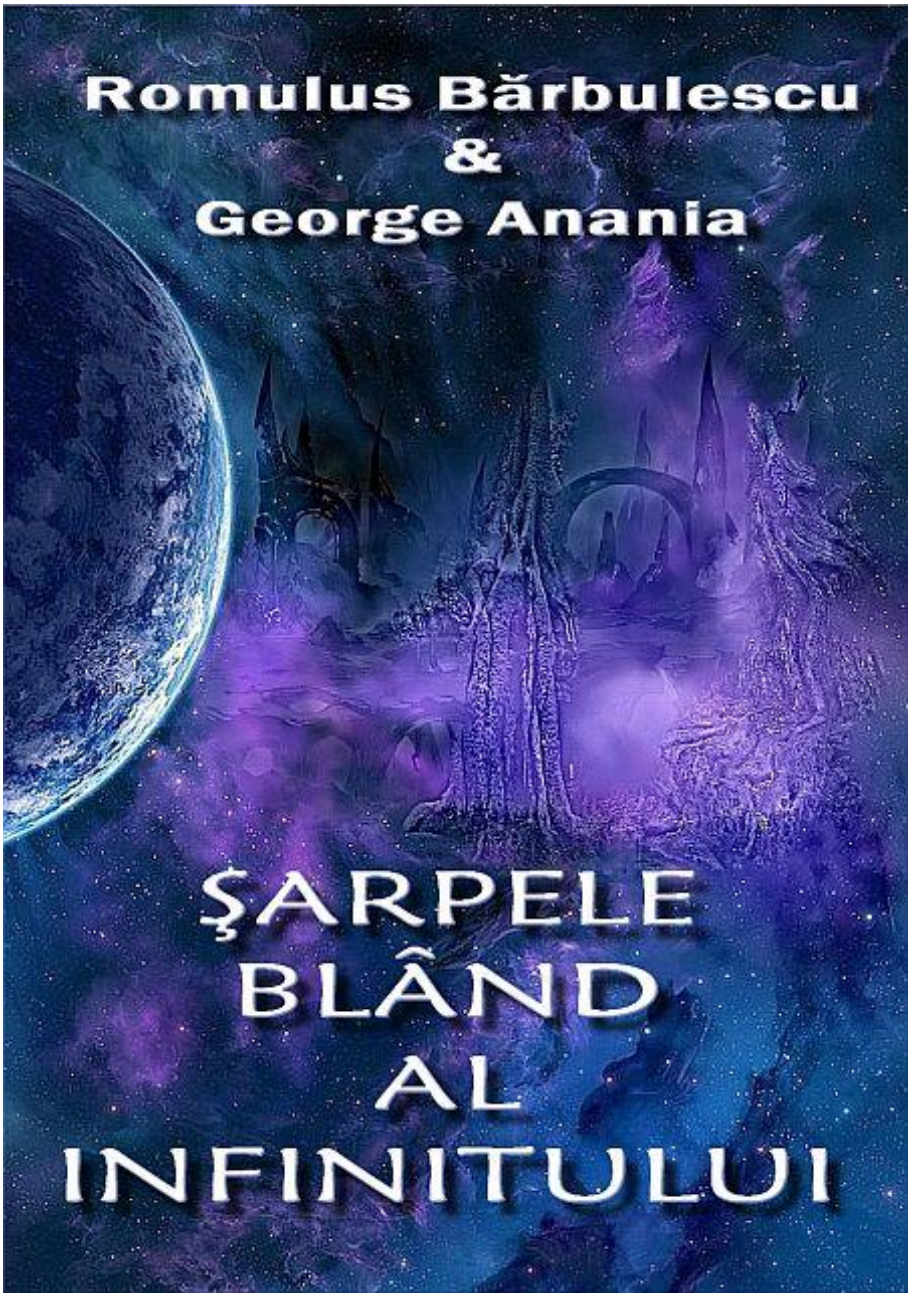
Romulus Bărbulescu
&
George Anania
ŞARPELE
BLÂND
AL
INFINITULUI

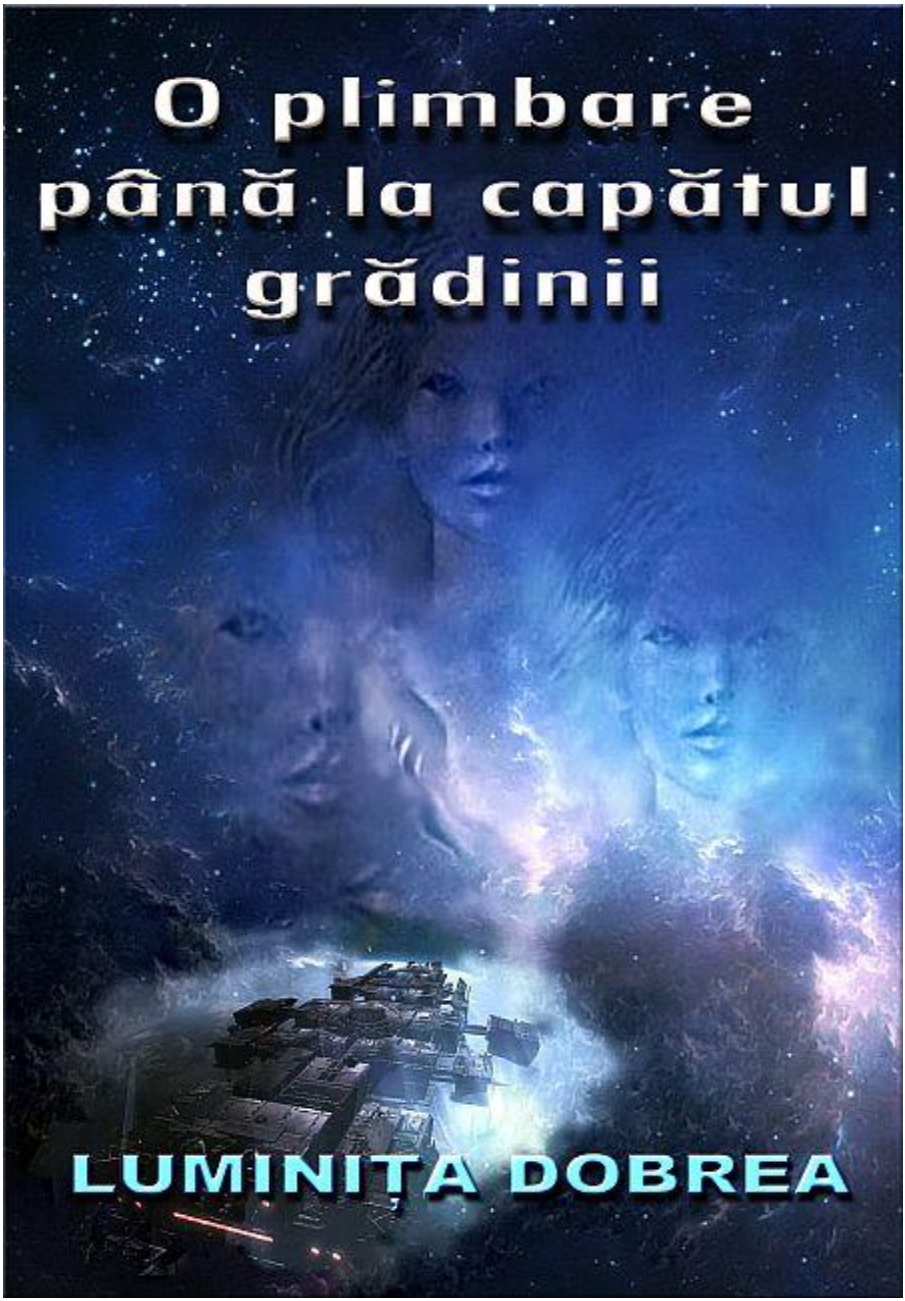
O plimbare până la capătul grădinii
LUMINIȚA DOBREA

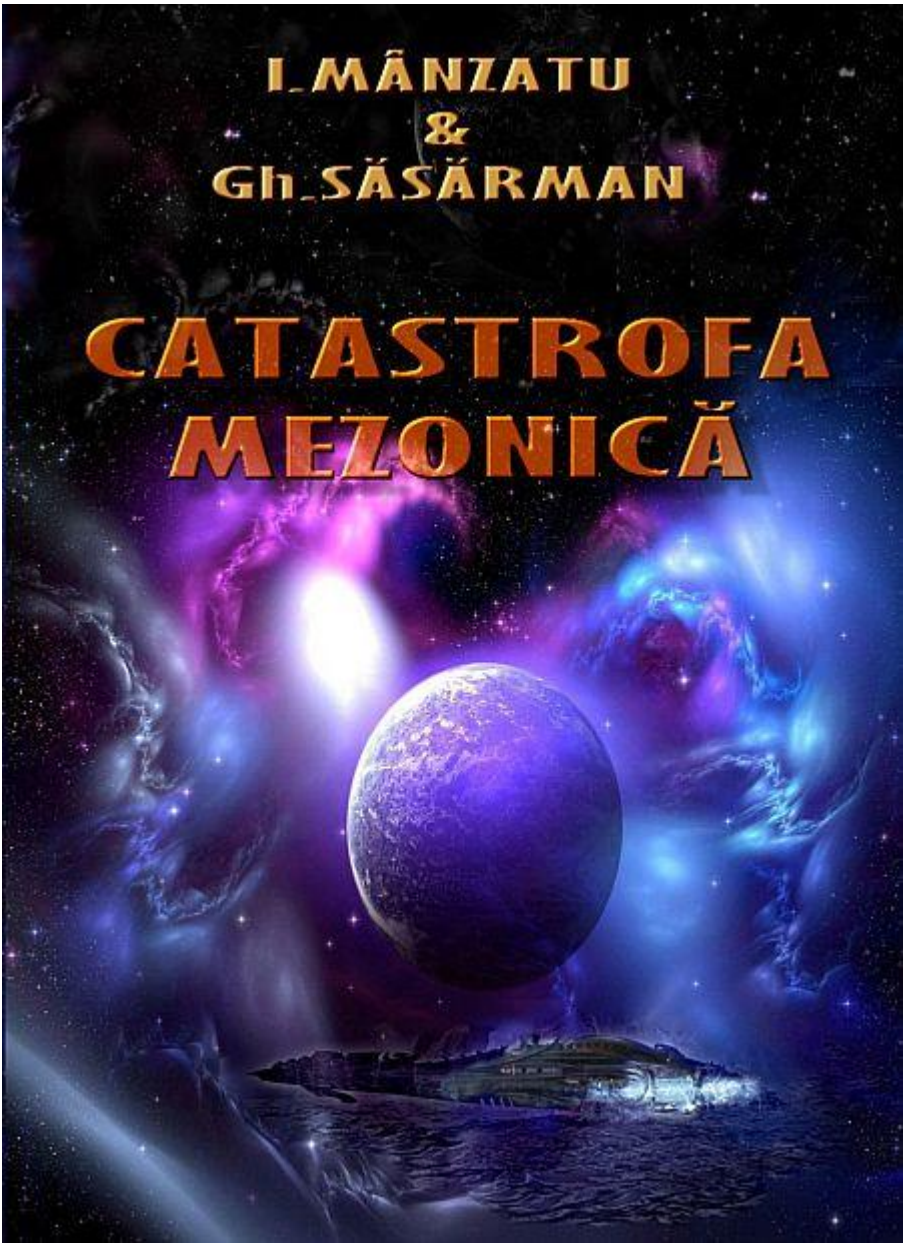
I_MÂNZATU
&
Gh_SĂSĂRMAN
CATASTROFA
MEZONICĂ

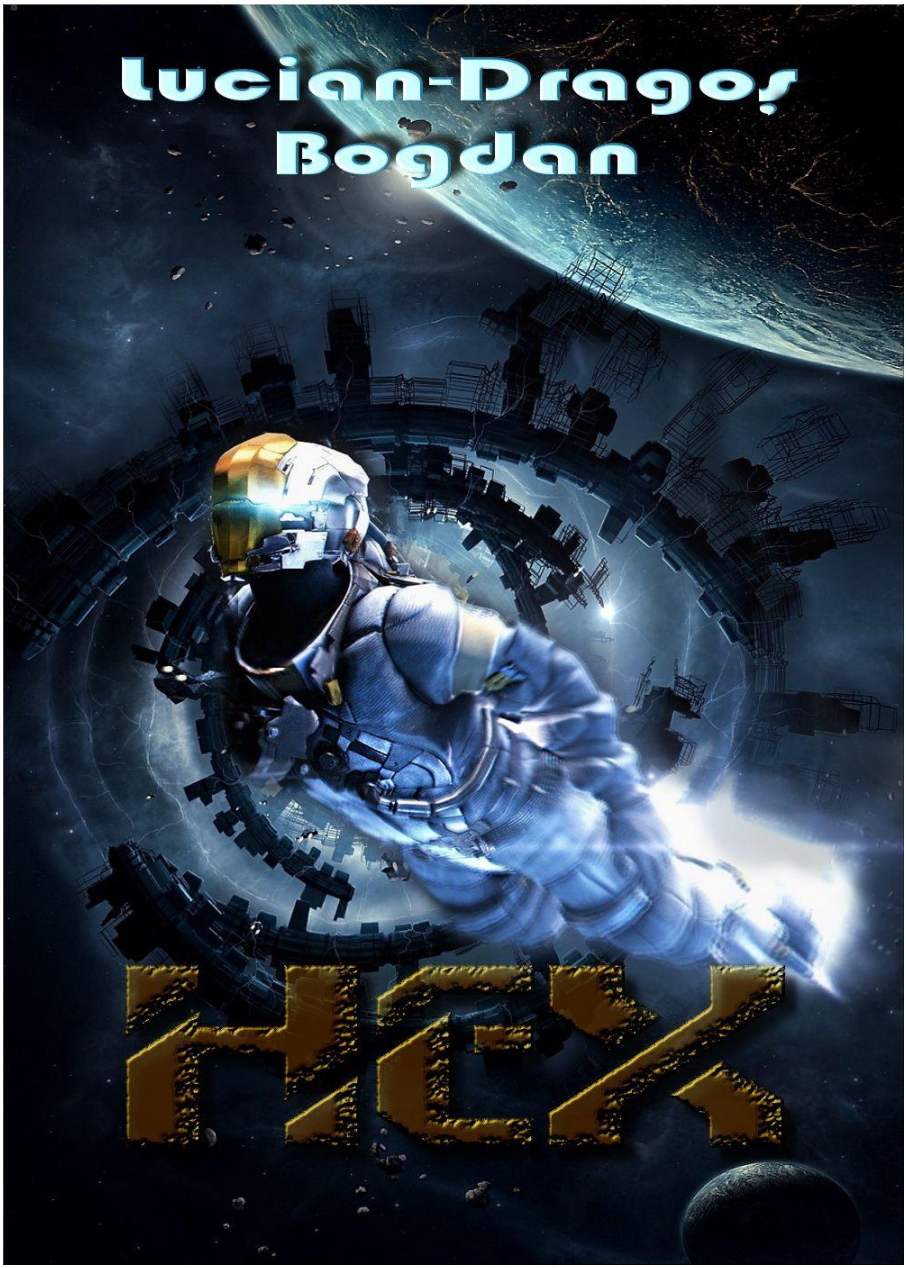
Lucian-Dragos
Bogdan
HEX

NOUTĂŢI EDITORIALE

Cărţi proaspete, autori autohtoni (VII)

Recomandările lunii:

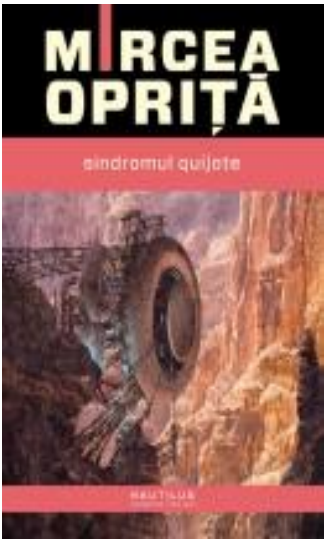

Mircea Opriță - **Sindromul Quijote**

(Editura NEMIRA)

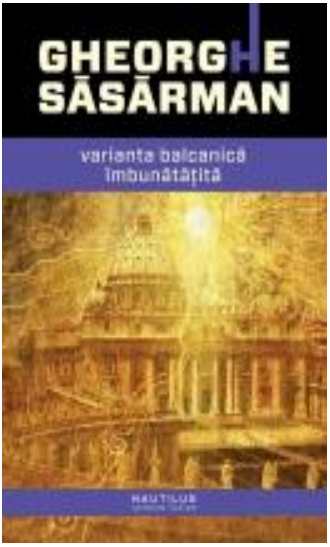

Gheorghe Sasarman - **Varianta balcanica imbunatatita**

(Editura NEMIRA)

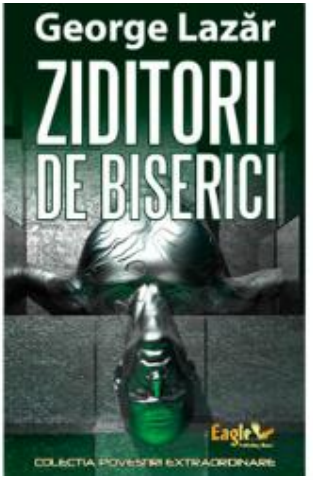

George Lazăr - **Ziditorii de biserici**
(Editura EAGLE)

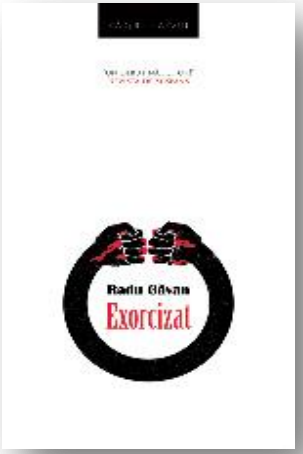

Radu Găvan - **Exorcizat**
(Editura HERG BENET)

Lavinia Călina - **Copiii întunericului**
(Editura HERG BENET)

Valentin Nicolau - **Basmania. Răspântia gândurilor**

(Editura NEMIRA)

INTERVIU

Interviu cu scriitorul Adrian Buzdugan

În primul rând aş dori să îţi mulţumesc în numele întregii echipe pentru că l-ai adus printre noi pe Comisarul Corcoduşă, o carte despre care se vorbeşte mult zilele acestea, iar în al doilea să-ţi adresez câteva întrebări.

Vorbeşte-ne puţin despre tine ca autor. Cine este Adrian Buzdugan? De ce scrie, ce îi place, pentru cine scrie şi nu în ultimul rând ce citeşte?

Asta îmi aduce aminte de-o întrebare de-a lui Corcoduşă, „Cine este Carazzi, ce face el, de unde vine, cu cine este însurat, ce vârstă are, de unde are bani şi care-i este scopul?”. Cine e Adrian Buzdugan? Un om simplu. Şi cum omul nu este, ci devine, vorba lui Sartre, prea multe nu pot să spun despre el (aşa, la persoana a treia, mai ales că se încheie un sezon de plesneli electorale, mă simt aproape politician!). Cumva mai serios, aş putea susţine totuşi că-i un ins nemulţumit de tarele societăţii în care trăieşte, talonat îndeaproape de-un autor permanent nemulţumit de textele sale. Din când în când scrie pentru că nu se poate abţine, i-a rămas un dram de nebunie de când dorea s-ajungă scriitor, în speţă, are pretenţia că ar avea ceva de spus (sau c-a găsit el ceva demn de repetat măcar) şi scrie preponderent pentru cititorii avizaţi. Poate fi luată ca o glumă afirmaţia din „Faţa” lui Corcoduşă, cum că volumul nu se adresează în mod explicit „celor care-au citit sub o roabă de cărţi”, dar nu este! Ca să deguşti „dezvrăjirea literaturii” (cuvintele lui Antonio Patraş, la lansarea Comisarului la Iaşi) pe care o încearcă în felul său autorul, e nevoie de oarece lecturi. Spre uşurarea multora, cel mai adesea însă, începe şi scrie

câteva pagini, iar dacă el consideră că scrierea e anostă, n-are zbâc sau că ceva asemănător s-a mai scris ori că mesajul e redundant, renunță. Dacă mă uit în teancul lui de cărți de lângă pat, văd „Cartea de magie" a lui Imbert, volumul II din „Operele" lui Nae Ionescu (cursurile de metafizică), „Eseul despre luciditate" al lui Saramago, ultimul autor pe gustul lui, „Antologia literară de la Dunărea de Jos", „Cimitirul din Praga", care i s-a părut, de departe, cel mai greoi roman al lui Eco, şi ciclul „În căutarea timpului pierdut", pe care încearcă pentru a nu ştiu câta oară să-l termine – mai mult ca sigur fără succes şi de astă dată.

Vorbeşte-ne despre Comisarul Corcoduşă, cartea pe care o oferi ca premiu. Ştiu că ar fi trebuit să debutezi cu ea acum mult timp, ce s-a întâmplat? Cum ţi-a venit ideea să o scrii şi care a fost principala sursă de inspiraţie?

Iarăşi o întrebare dificilă. Despre „Comisarul Corcoduşă" cred c-ar fi putut să vorbească în '92 cel care-a scris-o şi care, încrezător, voia să devină scriitor. Sau, în cel mai bun caz, neobositul comisar însuşi. Mie, cel care doar am scuturat niţel manuscrisul peste ani şi ani, mi-e ceva mai greu... E o carte din curioasa specie a celor care (bune sau rele, nota bene) vor să apară cu orice preț, peste orice dificultăți, parcă se doreşte o încă exemplificare a acelui bulgakovian „Manuscrisele nu ard!". În mod de-a dreptul curios, a fost singura scriere care mi-a rămas din cele „de tinerețe" – dacă-mi este permis să le numesc aşa –, mai precis, reprezintă o parte din volumul „Treisprezece gloanțe şi de restul... morcovi" (care mai cuprindea şi un „Decameron românesc", alte schițe, povestiri, parodii după clasici, acum în cea mai mare parte pierdute), volumul de debut anunțat, însă rămas nepublicat din cauza vremurilor tulburi dintr-un alt debut ratat, cel al democrației şi al pieței libere de la începutul anilor '90. Să fi văzut „la video", cum era pe atunci, „Top Secret!", cred că şi primul „The Naked Gun" din serie, dacă mai țin bine minte, să fi citit Urmuz, Daniil Harms etc. (mulți din

autorii care m-au inspirat sunt de altfel pomeniți în carte, ici şi colo), să mă fi distrat infailibilitatea justițiarilor plimbați pe tot mapamondul de zeci de autori , să fi putut să li-l contrapun sau să li-l dedic pe Corcoduşă şi să nu o fac, cred c-ar fi fost o greşeală! Nu-mi rămâne decât să sper că n-am făcut o greşeală lăsându-l să iasă pe comisar din sertarul prăfuit şi că onorabilii critici n-or să-mi condamne decizia.

Printre cititorii revistei noastre sunt o mulțime de persoane aflate în pragul debutului. Ce i-ai sfătui, din postura unui scriitor cu trei cărți la activ, toate bine primite de critici şi public?

Să nu se grăbească! E de înțeles, ca om care scrie, să vrei să-ți vezi apărută Prima Carte cu Numele Tău pe ea, poate şi o a doua, şi o a treia, şi tot aşa (îmi aduc aminte ca ieri, în urmă cu aproape treizeci de ani, în toamna lui '85, am fost negru de supărare când profesorul de română mi-a propus să tai burțile dintr-un roman şi să-l public într-o revistă literară, ca nuvelă. Blasfemie!), înțeleg şi acel – îndreptățit sau nu – „I want it all, and I want it now!", numai că un produs de calitate nu răsare fără multă muncă în spate (înclin să cred, fără sute sau mii de pagini aruncate), fără părerile sau „verdele" dat de unii cititori profesioniști ori de unii confrați mai pricepuți, care reuşesc să-şi strunească subiectivitatea şi pot judeca punând între paranteze maniera proprie, fără un redactor bun, fără o editură cointeresată. Plus că n-ar trebui neglijate nici distribuția, implicarea în promovare, o brumă de reclamă (că acceptăm sau nu, suntem într-o epocă în care cartea nu mai e vedeta). Sunt factori pe care dacă-i eludezi, poți avea surprize, între care, cea mai nefericită, să te trezeşti doar tu şi cartea ta de debut, singuri.

Ai dori să-i transmiţi ceva câştigătorului?

În public: „Felicitări!”. Şi cu mare atenție să citească „Fața” „premiului” care, din câte înțeleg, va fi volumul despre peripețiile dezlănțuitului comisar. Acolo scrie negru pe alb, în urma prevenirilor apăsate, „orice reclamație e nejustificată şi nejustificabilă!”

În particular, treaba noastră!

Îţi mulţumim foarte mult pentru sponsorizare şi pentru timpul acordat.
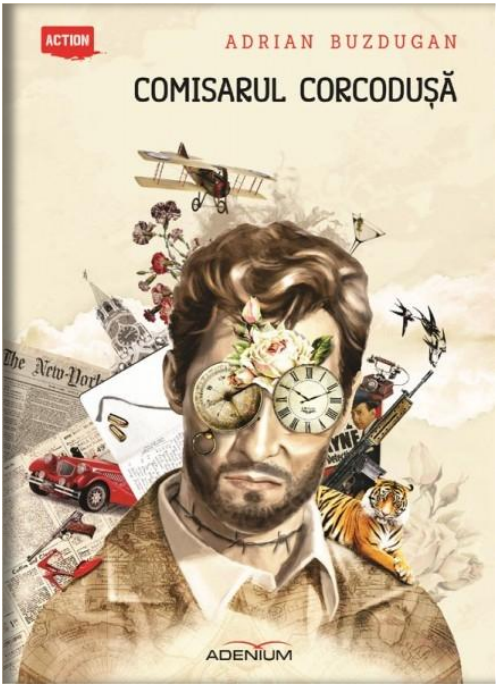
Luna aceasta, premiul va consta în cartea Comisarul Corcoduşă de Adrian Buzdugan, roman apărut nu cu mult timp în urmă la editura Adenium. Pentru mai multe detalii privind concursul, vă recomandăm acest articol.